

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Λίγα λόγια για μας και για αυτήν την μπροσούρα	3
Ιστορικό αγώνα μη εκκένωσης των φοιτητικών εστιών-ενάντια στα διαταγές του κράτους	4
Ο ιός της κυριαρχίας: Από τους σωτήρες μας ποιος θα μας σώσει;	10
Η συνταγή της επιτυχίας: επιστήμη-ατομική ευθύνη-μπάτσοι-μμε	12
-Η κυβέρνηση σας μιλά από τα δελτία των 6;	14
Και άλλα μέτρα...Το #μένουμε σπίτι δεν μας χωράει όλους/ες τελικά	18
Η αποξένωση κι ο εγκλεισμός βλάπτουν σοβαρά την υγεία μας	23
Η επόμενη μέρα	26
- ...Και για την εστία	27
Προσεχώς στις οθόνες σας	30
Συλλογικά αντισώματα απέναντι στον ιό της κυριαρχίας	31

26. 5. 2020 8:53

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΜΠΡΟΣΟΥΡΑ....

Το Common Multiple/ Κοινό Πολλαπλάσιο είναι ένας αυτοοργανωμένος κοινωνικός χώρος που στεγάζεται από το 2015 στις Φοιτητικές Εστίες του Ε.Κ.Π.Α. Εξ' αρχής πάντως μας δημιουργήθηκε η ανάγκη να βγάσουμε και πολιτικό λόγο, να ανοίγουμε και να στηρίζουμε πολιτικούς/κοινωνικούς αγώνες εντός και εκτός εστίας. Αυτό λοιπόν, μας οδήγησε στο να θεωρούμε την ομάδα ως ένα υβρίδιο πολιτικού και αυτοοργανωμένου κοινωνικού χώρου. Είμαστε εστιακές, πρώην εστιακοί, φοιτήτριες, εργαζόμενοι ή κάτοικοι της γειτονιάς του Ζωγράφου. Η μπροσούρα αποτελεί προσπάθεια κοινής κατάθεσης της εμπειρίας που αποκομίσαμε από τον καιρό της πανδημίας. Αφορά τις πολιτικές, κοινωνικές, ψυχολογικές και οικονομικές διαστάσεις που είδαμε να παίρνει ο χειρισμός αυτής της πανδημίας και μια κριτική θεώρηση των μέτρων που λήφθηκαν, με σκοπό την υγειονομική, και όχι μόνο, διαχείριση. Επίσης προσπαθήσαμε βλέποντας όλα αυτά, να κάνουμε κάποιες εκτιμήσεις για όσα πρόκειται να βρούμε απέναντί μας το επόμενο διάστημα, ώστε να είμαστε πιο έτοιμες να χτίσουμε τους αγώνες και τις αντιστάσεις μας.

Εν όψει λοιπόν πανδημίας και απαγόρευσης κυκλοφορίας, κάποιιοι από εμάς συμμετείχαμε στον αγώνα ενάντια στην έκτακτη εκκένωση των φοιτητικών εστιών, μίας κρατικής επιταγής όχι μόνο παράλογης, αλλά και άκρως πολιτικά επικίνδυνης για εμάς τις ίδιες και τους χώρους μας. Επειδή η πανδημία του κορωνοϊού μας βρήκε διασκορπισμένους, φροντίσαμε να καλύψουμε την απόσταση ανάμεσά μας μέσα από διαδικασίες κοινής νοσηματοδότησης των πρωτόγνωρων εμπειριών που η καραντίνα έφερε, πολιτικής ζύμωσης και ανασυγκρότησης-διατήρησης των κοινωνικών και προσωπικών μας σχέσεων. Προσπαθήσαμε λοιπόν, μέσα και από αυτή την μπροσούρα να καλύψουμε το φυσικό κενό, να αποκτήσουμε μια κοινή αντίληψη της κατάστασης και κυρίως να μην το περάσει καμία μόνη. Πέρα από το χρονικό του αγώνα που αναλύεται στη μπροσούρα μας επομένως, θα βρείτε και μία ανάλυση του τρόπου που θεωρούμε ότι η καραντίνα συντέλεσε στην διαμόρφωση μίας νέας κανονικότητας, ακόμα πιο εχθρικής από την προηγούμενη, για τους περισσότερους από εμάς.

Common Multiple, Αύγουστος 2020

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΓΩΝΑ ΜΗ ΕΚΚΕΝΩΣΗΣ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΙΚΩΝ ΕΣΤΙΩΝ- ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΔΙΑΤΑΓΕΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Μέσα σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, ενόψει της παγκόσμιας πανδημίας, όπου απειλείται, τικινείται και δεν συμμορφώνεται, όποιος αναπνέει εκτός σπιτιού (αν έχει) ή όποιος συναναστρέφεται με άλλους ανθρώπους, οι εστιακοί φοιτητές ανοίξαμε έναν αγώνα. «Παρακινδυνευμένο» θα πει κάποιος. Ωστόσο η πραγματικότητα είναι πως δεν υπήρχε κάποια άλλη επιλογή για όσες από εμάς ζούμε στις φοιτητικές εστίες. Δεν είναι η πρώτη φορά που οι αιτίες της διαβίωσής μας σε αυτές, ούσες συνδεδεμένες με την ταξική μας θέση, μας φέρνουν αντιμέτωπους με εχθρικές πρακτικές διαχείρισης του κράτους. Η κοινή ταξική μας θέση, είτε αυτή αναγνωρίζεται θεσμικά από το κράτος είτε όχι, ορίζει την διαβίωσή μας σε αυτές, η οποία διαρκώς υποβαθμίζεται. Εν προκειμένω, το λιγότερο που μπορούμε να πούμε σε μία πρωτόλεια ανάλυση, είναι ότι με αφορμή την προστασία της υγείας μας, το κράτος πρόκρινε παράλογες αποφάσεις για εμάς θέτοντάς μας σε πληθώρα κινδύνων. Αντιφατικό κι οξύμωρο; Κι όμως το κράτος πάντα βρίσκει τρόπους να τα καταφέρνει μετατρέποντας τα παράλογα σε λογικά, τα επικίνδυνα σε ακίνδυνα και φυσικά το ανάποδο! Εξαρτάται κάθε φορά από τους σκοπούς του.

Εν καιρώ πανδημίας λοιπόν, κι ενώ το κράτος έχει φαγωθεί -ρίχνοντας 11 εκατ. ευρώ για να κάνει την απαραίτητη προπαγάνδα υγείας στα ΜΜΕ- να μένουμε σπίτια μας, να μην πάμε σε άλλες πόλεις και να μην περιπλανιόμαστε μέσα σε όσες ήδη είμαστε, βγάζει ένα ΦΕΚ που ανακοινώνει ρητά την εκκένωση όλων των φοιτητικών εστιών ανά την Ελλάδα, εντάσσοντας τες μάλιστα στο ίδιο πλαίσιο με τα σχολεία, τα πανεπιστήμια και τις βιβλιοθήκες. Με άλλα λόγια υποχρεώνει όλες όσες μένουμε σε μεγάλες πόλεις να φύγουμε από αυτές και να επιστρέψουμε στα χωριά μας.

Στις 22/3 αρχίζει να κυκλοφορεί σε μορφή φήμης ότι οφείλουμε μέχρι την Τετάρτη 25/3 να εγκαταλείψουμε την εστία, καθώς σε αντίθεση με όλες τις άλλες εστίες, εμάς δεν μπήκαν καν στον κόπο να μας ενημερώσουν επίσημα, παρά μόνο όσους τύχχανε να έχουν κάποιο email στη γραμματεία. Η είδηση πέφτει σαν βόμβα και αντανάκλαστικά οι εναπομείναντες πραγματοποιούμε μαζική συνέλευση. Σε αυτήν, ο κόσμος ενημερώθηκε και ταυτόχρονα κλήθηκε να αιτιολογήσει τους αυτονόητους λόγους που δεν επιλέγει να πάει στην επαρχία. Κάποιες από μας δεν μπορούσαν οικονομικά, άλλοι λόγω ορφάνιας και από

τους δύο γονείς, άλλα ήταν άτομα με οικογένειες εκτός Ελλάδας, άλλες λόγω εργασίας, άλλοι φοβούμενοι την επικινδυνότητα της μετακίνησης, άλλες απλά δεν είχαν που αλλού να πάνε και άλλα λόγω πολιτικής συνειδητής άρνησης να εκκενώσουμε τα σπίτια μας και μη έχοντας την παραμικρή εμπιστοσύνη για το τι θα αντικρύσουμε γυρνώντας. Φυσικά κυριαρχούσε στις περισσότερες από μας και άγνοια για το πόσο καιρό θα κρατήσει η καραντίνα, άγχος για το αν η ζωή στο πατρικό θα είναι βιώσιμη, καθώς και κάποια ανασφάλεια μήπως μεταδώσουμε τον ιό, που ασυμπτωματικά ίσως φέρουμε, σε ευπαθή, ή και όχι, άτομα των οικογενειών μας, τα οποία «τυχαίνει» να μην αποτελούν προτεραιότητα ή ενδεχομένως να μην πιστεύουν ότι θα αποτελέσουν, σε ένα δημόσιο σύστημα υγείας με ακραίες ελλείψεις, πόσο μάλλον στις μικρότερες δομές της επαρχίας.

Στην εν λόγω συνέλευση, υπήρξε η ανάλυση του ότι πίσω από την ατομική ευθύνη κρύβονται πολλές κρατικές ανευθυνότητες, ότι η απόφαση για κλείσιμο των εστιών ήταν απλά μια λύση οικονομική, ώστε να μην αναλάβουν τη συντήρηση και την απολύμανση των εστιών και το πολιτικό κόστος για κάποιο πιθανό κρούσμα ανάμεσα στους εστιακούς φοιτητές. Έτσι αποφασίσαμε ότι μένουμε εστία, δεν πάμε πουθενά και ότι το κράτος πρέπει να ανακαλέσει την ακατανόητη απόφαση που θέτει στο ίδιο τσουβάλι τις εστίες που είναι σπίτια και τις βιβλιοθήκες. Ενώ λοιπόν «όλοι έπρεπε να μείνουν σπίτι και να μην μετακινούνται», οι εστιακές έπρεπε όχι μόνο να κάνουν ακριβώς το αντίθετο, αλλά να κινηθούν μαζικά προς την επαρχία, όπου στις περισσότερες πόλεις και

χωριά δεν υπήρχε κανένα κρούσμα. Η απάντηση των εστιών πανελλαδικά ήταν άμεση και μαζική.

Ακολούθησαν κι άλλες μαζικές συνελεύσεις, με τα δύο τρίτα του συνολικού αριθμού των εστιακών να λείπουν ήδη στην επαρχία, καθώς η τρομοκρατία γύρω από την επικινδυνότητα του ιού, τα μέτρα για αυτόν και στη συνέχεια τα τελεσίγραφα εκκένωσης, έπιασαν εν μέρει τόπο. Η μαζικότητα αυτή πάντως μας εντυπωσίασε ευχάριστα δεδομένου της γενικότερης απομαζικοποίησης που παρατηρείται στους αγώνες γενικά, αλλά και ακόμα πιο έντονα στις φοιτητικές κοινότητες τον τελευταίο καιρό. Από τη δεύτερη μέρα προσπαθούσαμε να έρθουμε σε επαφή με τον πρόεδρο και τον αντιπρόεδρο του ΕΚΠΑ, οι οποίοι δεν μας σήκωναν τηλέφωνα, προφασίζονταν ασθένεια από κορωνοϊό και ταυτόχρονα δίνανε συνεντεύξεις σε ΜΜΕ. Το ΕΚΠΑ από την πρώτη στιγμή έδειξε ότι ήταν απέναντι μας, όπως πάντα άλλωστε, και αυτή η περιφρόνηση να μιλήσει με τους εστιακούς φοιτητές παρέμεινε σε όλη την εξέλιξη του αγώνα (τα κερδοφόρα ερευνητικά προγράμματα των πανεπιστημίων ήταν σαφώς τα μόνα που συνέχισαν ακάθεκτα τη λειτουργία τους). Μα προφανώς και άλλες πρυτανείες είχαν παρόμοια στάση, με την πρόεδρο της Πάτρας να φτάνει στο σημείο να καλεί την αστυνομία, προκειμένου να μη μιλήσει με τους φοιτητές.

Αντί για τους πρυτάνεις λοιπόν, ήρθε μία εγκύκλιος η οποία ξεκαθάριζε ποιοι είχαν δικαίωμα να αιτηθούν να μην φύγουν από την πρωτεύουσα, αλλά όχι όμως να μείνουν στην εστία. Δόθηκε η λύση της ενοικίασης ξενοδοχείων για περιορισμένο αριθμό ατόμων που ανήκαν σε πολύ ειδικές κατηγορίες, κατόπιν πλήρους απόδειξης ότι δεν είχαν που αλλού να πάνε. Το κριτήριο ήταν η μη ύπαρξη άλλης μόνιμης κατοικίας εντός της χώρας, συνεχίζοντας να παραβλέπουν όλα τα υπόλοιπα άτομα και διατηρώντας την απόφαση για μετακίνηση, όχι μόνο στην επαρχία, αλλά και εντός του αστικού κέντρου για την μεταφορά στα ξενοδοχεία. Η μίσθωσή τους προκρινόταν για το χρονικό διάστημα μέχρι να φτάσει το Πάσχα και η μετακόμιση έγινε πάλι με τους οικείους πλέον όρους του τελεσίγραφου. Σπέρνοντας λοιπόν το δεύτερο κύμα πανικού κάποια άτομα αναγκάστηκαν να μετακινηθούν κακήν κακώς από φόβο, παρόλα αυτά όμως τα μισά από όσα το δικαιούνταν παρέμειναν. Να αναφέρουμε ότι αυτή η λύση δόθηκε χωρίς να δοθούν καν δωμάτια. Απίστευτο; Κι όμως αληθινό! Συνέβη στον Βόλο, όπου εστιακές βρέθηκαν με τις βαλίτσες στο χέρι. Αμέσως μετά βγήκε νέα απόφαση Συλλόγου που διαβεβαιώναμε ότι το δεν πάμε πουθενά σημαίνει πουθενά, ούτε στα χωριά μας ούτε σε ξενοδοχεία. Αυτή η λύση των ξενοδοχείων δεν κάλυπτε προφανώς όλους μας, ούτε όσες από μας δεν φεύγαμε για υγειονομικούς και για πολιτικούς λόγους, ούτε όσα από μας διαμένουμε σε καταλήψεις εντός της εστίας, με ότι αυτό συνεπάγεται για το αν έχουμε, θέλουμε και μπορούμε να πάμε κάπου αλλού, καθώς και για το αν όταν επιστρέψαμε θα συνεχίζαμε να έχουμε το χώρο μας. Το παραπάνω τυράκι της κυβέρνησης απέναντι στο αίτημά μας ευτυχώς καταφέραμε να μη το φάμε. Αποφασίσαμε ότι οποιοσδήποτε συμβιβασμός θα σήμαινε και την ήττα. Κάτι τέτοιο συνέβη εξάλλου και στις εστίες της Πάτρας, όπου οι περισσότεροι πήγαν σε ξενοδοχείο. Αρνηθήκαμε.

Φωτογραφία με ζωύφια από τον καναπέ δωματίου στο ξενοδοχείο που είχε μισθωθεί για τη ΦΕΠΑ.

Λίγο πριν λήξει η προθεσμία εκκένωσης υπήρξε επικοινωνία από άτομα της ΝΕΕΜΠ με μέλη από την επιστημονική ομάδα του Τσιόδρα επιζητώντας κάποια ανακοίνωση υπέρ των αιτημάτων των εστιακών. Μολονότι δόθηκε άτυπη διαβεβαίωση από τους επιστήμονες ότι η μετακίνηση είναι επικίνδυνη και παράλογη, κι ότι η απόφαση θα ανακληθεί, τελικά μετά από λίγες ώρες ενημερωθήκαμε ότι τα ΦΕΚ είναι ΦΕΚ και ότι δεν περνάει από τα χέρια τους. Αυτό απλά ήρθε να κάνει ακόμα πιο σαφές στους δύσπιστους την πολιτική σκοπιμότητα της απόφασης εκκένωσης των εστιών πέρα από κάθε υγειονομική πρόφαση.

Μετά από αυτό το ξεκαθάρισμα, αντανάκλαστικά συλλογικοποιήθηκε κόσμος από τον αντιεξουσιαστικό αυτοοργανωμένο

χώρο των εστιών («Αναρχικά, αντιεξουσιαστικές, καταληψίες στη ΦΕΠΑ») συζητώντας για τις προεκτάσεις του ζητήματος και γράψαμε ένα κείμενο σε μια προσπάθεια να συνδέσουμε την κατάσταση στην εστία με τη γενικότερη πολιτική συγκυρία και τα μέτρα που πάρθηκαν για τον κορωνοϊό.

Στη συνέχεια καλείται παναθηναϊκός συντονισμός με συμμετοχή των εστιών ΦΕΠΑ, ΦΕΕΜΠ, ΝΕΕΜΠ, ΦΕΑ. Αποφασίζονται διαφορετικές στοχεύσεις και εντέλει γράφουμε κοινό κείμενο μαζί με την ΦΕΕΜΠ, το οποίο συνυπογράφηκε από εστίες Κομοτηνής, Θεσσαλονίκης, Ρεθύμνου, Σίνδου, Ιωαννίνων (Δόμπολη), Σύρου, Καλλιθέας Μυτιλήνης. Αν και όλοι οι σύλλογοι ήταν υπέρ της παραμονής στην εστία, οι εστίες με πρώτη δύναμη τις δυνάμεις της ΠΚΣ είχαν αρχικά κάποια διαφορετικά αιτήματα. Η κυριότερη διαφωνία ήταν γύρω από το αίτημα τους για δωρεάν μετακίνηση των οικοτρόφων που επιθυμούσαν ή αναγκάζονταν να πάνε στις πόλεις τους, κάτι που από εμάς, όπως και άλλες εστίες, κρίθηκε αντιπαραθετικό με την διεκδίκηση μας για άρση του ΦΕΚ και παραμονή στα σπίτια μας. Ήταν ένα αίτημα που αν πραγματοποιούνταν θα μας διαχώριζε (όπως και έγινε) και το κράτος θα έβρισκε μια εύκολη λύση να σταματήσει ο αγώνας και να γυρίσουμε στην επαρχία. Δυστυχώς, η διαφωνία αυτή ήταν εντέλει το λιγότερο, καθώς η ΠΚΣ κατέστησε τις πολιτικές διαδικασίες μη διαχειρίσιμες και κουραστικές για όλους μας, δρώντας ως γνωστόν διασπαστικά και φέροντας εμμονικά τα δικά της αιτήματα, παρότι ο σύλλογος διαφωνούσε επανειλημμένα και καθέτως. Ήταν αδύνατο να δεχθούν ότι ο σύλλογος δεν ήθελε αυτό το αίτημα, καθώς τους ήταν αδύνατο να πάνε κόντρα στην γραμμή που έλεγε πρέπει τα παιδιά της εργατιάς να γυρίσουν δωρεάν στις οικογένειές τους. Πώς άλλωστε, αν όχι επιβάλλοντας τα δικά τους μεσοβέζικα και εύκολα να φέρουν «νίκη» αιτήματα, θα κατάφερναν να καπελώσουν τον αγώνα και να αντλήσουν πολιτική υπεραξία από αυτόν για τη μεγάλη νίκη του κόμματος; Πράγματι ήταν ο μόνος τρόπος και φάνηκε και όταν η κυβέρνηση όντως έδωσε τέτοια δυνατότητα, αλλά και στην «τουριστική» συμμετοχή τους στον αγώνα, εκτός από τη φορά που ήρθαν τα κανάλια και δεν έχασαν ευκαιρία να βγουν και να μιλήσουν ως μέλη ΠΚΣ και όχι ως μέλη του Συλλόγου, όπως τα άλλα άτομα που είχαμε αποφασίσει να μιλήσουν. Ο λόγος που παραθέτουμε τη στάση αυτή είναι διότι δεν είναι η πρώτη φορά που βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια τέτοια διασπαστική και καπελωτική στάση της ΠΚΣ στους αγώνες που βρισκόμαστε και πρέπει κάποια στιγμή να την καταγράψουμε στη συλλογική μας μνήμη για να αποφύγουμε να πέφτουμε στα ίδια λάθη.

Ο αγώνας συνεχίζεται με δημοσιοποίησή του σε site και γενικά ιντερνετικά, σε κανάλια θεσμικά, μη θεσμικά, ραδιοφωνο, επαρχιακά κανάλια και εφημερίδες, ώστε να αναδειχθεί πιο πολύ το γεγονός και να αυξηθεί το πολιτικό κόστος της υλοποίησης του ΦΕΚ. Ταυτόχρονα, βγαίνει και η ανακοίνωση τόσο των αλληλέγγυων λειτουργών υγείας αρχικά, όσο και της ΟΕΝΓΕ στη συνέχεια, όπου στηρίζουν τον αγώνα και τα αιτήματά μας. Δημοσιεύεται ταυτόχρονα αφίσα και

δικό μας βίντεο στα σόσιαλ μίντια που καταδεικνύει την αντίφαση της εκκένωσης των εστιών, ενημερώνει για τις εξελίξεις και τονίζει τη συνέχιση του αγώνα και τα προτάγματά μας. Επίσης, μετά από κάλεσμα του συλλόγου, η γειτονιά στήριξε

**ΤΡΕΙΣ ΠΑΤΑΤΕΣ ΝΑ ΦΑΕΙ
ΤΟ CATERING**

Η νέα συγκρότηση προέβλεπε την επαναλειτουργία της σίτισης με καθεστώς catering. Είδαμε την ποιότητα και την ποσότητα του φαγητού να υποβαθμίζεται και άλλο και οι εργαζόμενοι κινούνται λιγότερες μερίδες και μη έχουν να καλύψουν έξοδα εργαζομένων, να κερδοσκοπούν. **ΑΠΙΣΤΟ ΘΥΡΕ:**

Πλήρης κάλυψη των αναγκών εμάς και των εργαζομένων.

Να γίνει ειλικρινές ποσοτικό και ποιοτικό η σίτιση και επαναφορά της λειτουργίας των εστιατορίων με μόνιμο και ειλικρινές προσωπικό μετά το πέρας του Πάσχα.

Σύλλογος Οικοτρόφων/ισσών ΦΕΠΑ

Αφίσα του ΣΟΦΕΠΑ καταγγελίας στο catering (Blue Spoon).

θεσμοθετηθεί εδώ και μήνες με πρόσχημα την πάταξη της ανομίας εντός των πανεπιστημιακών χώρων, η κοινωνική του νομιμοποίηση δεν έπαψε να ισχύει. Ο κόσμος των γύρω γειτονιών, αξιοποιούσε τον χώρο της πανεπιστημιούπολης σε καθημερινό επίπεδο, αντιλαμβάνοντάς τον ως ένα χώρο ελεύθερο από κάθε αστυνομική παρουσία. Επομένως, η έλευση του κορωνοϊού και των μέτρων που παίρνονται για την "καταπολέμησή" του αποτέλεσε την αφορμή για την είσοδο μπάτσων στην πανεπιστημιούπολη, χωρίς να είναι εύκολες οι όποιες αντιδράσεις προάσπισης του χώρου, δημιουργώντας έτσι και την παρακαταθήκη για την μπατσοκρατία τόσο στην πανέ όσο και γενικά μετά την συνθήκη έκτακτης ανάγκης»¹ Σε πρώτη φάση λοιπόν, μέσω ενός συντονισμού που δημιουργήθηκε στο χώρο των εστιών με αφορμή τον αγώνα υπεράσπισης τους, και με αιχμές γύρω από το ζήτημα των δημοσίων χώρων και των βασικών αναγκών, έγιναν μικροφωνικές και μοιράσματα στην πανε/πολη. Στη συνέχεια και ο σύλλογος έβγαλε ανακοίνωση ενάντια στην είσοδο μπάτσων και προέβη σε μικροφωνικές παρεμβάσεις και μοιράσματα στον χώρο της πανε/πολης αναδεικνύοντας το ζήτημα της εισβολής, τις πολιτικές της προεκτάσεις και την πορεία του εστιακού αγώνα.

τόσο ηθικά και πολιτικά τον αγώνα με κείμενα και ανακοινώσεις αλληλεγγύης, όσο και υλικά δείχνοντας την αλληλεγγύη της τόσο με τρόφιμα όσο και με χρήματα, καθώς η σίτιση είχε κοπεί από τις 25/3.

Ανεξάρτητα από το πόσο πιθανή μας φαινόταν μια αστυνομική παρέμβαση στην εστία, πάρθηκε απόφαση από το Σύλλογο να υπερασπιστούμε σε επίπεδο λόγου το σπίτι μας και να μην μείνουμε κλεισμένοι μέσα στα δωμάτιά μας. Αυτό καλεστήκαμε να το κάνουμε πράξη από τις 29/03 όπου έγινε μαζική εισβολή ΟΠΚΕ, ΔΕΛΤΑ, ΔΙΑΣ, περιπολικών και ασφαλιτών στον χώρο της πανεπιστημιούπολης με αφορμή τον «συνωστισμό» σε αυτή. Πέρα λοιπόν από το παράλογο αυτού του επιχειρήματος, καθώς η πανε/πολη είναι ένας χώρος 1.400 στρεμμάτων, αντιληφθήκαμε την πολιτική σκοπιμότητα που κρυβόταν πίσω από την εισβολή αυτή.

«Παρόλο που η κατάργηση του ασύλου έχει

Το ΦΕΚ δεν ανακλήθηκε, αλλά ούτε και υπήρξε κάποιου είδους αστυνομική παρέμβαση στην εστία από την ημέρα λήξης της προθεσμίας εκκένωσης. Αντ' αυτού κάποια από τα βασικά στοιχεία λειτουργίας της εστίας που διεκδικούσαμε, όπως απολυμάνσεις και σίτιση, συνέχισαν να λειτουργούν. Το εστιατόριο λειτούργησε και λειτουργεί ακόμη με καθεστώς catering, δηλαδή το φαγητό διανέμεται σε συσκευασίες μιας χρήσης (take away). Αυτή ήταν μια κατάσταση που ως Σύλλογος την δεχτήκαμε, πάρα το πολύ άθλιο και λίγο φαγητό, διότι θεωρήσαμε αυτονόητο, αλλά και απαραίτητο, εν μέσω κορωνοϊού οι εργαζόμενες/οι του εστιατορίου να μην δουλεύουν, από τη στιγμή κιόλας που δικαιούνταν το 800άρι. Η απόφαση στήριξης αυτής της επιλογής δεν βασιζόταν σε κάποιου είδους εμπιστοσύνη προς την εργολαβία του εστιατορίου, εν αντιθέσει είμαστε σίγουρες ότι τα αρπαχτικά αφεντικά αδράττουν τις ευκαιρίες για να βγάλουν παραπάνω κέρδος σε βάρος μας, είτε μειώνοντας την ποσότητα και την ποιότητα του φαγητού είτε απολύοντας και μειώνοντας το προσωπικό. Η απόφαση αυτή βασίστηκε στο ότι αντιλαμβανόμαστε τα εαυτά μας και με την ιδιότητα του εργαζόμενου, πέραν της ιδιότητας της εστιακιάς, και η αλληλεγγύη μας δεν σχετίζεται μόνο μ' αυτό, αλλά και με το ότι θα ήμασταν εδώ να αγωνιστούμε για να επιστρέψουν όταν ερχόταν η ώρα. Πράγματι, όλες και όλοι επέστρεψαν στις δουλειές τους, συνεχίζοντας παραταύτα να διανέμουν το φαγητό σε μορφή take away.

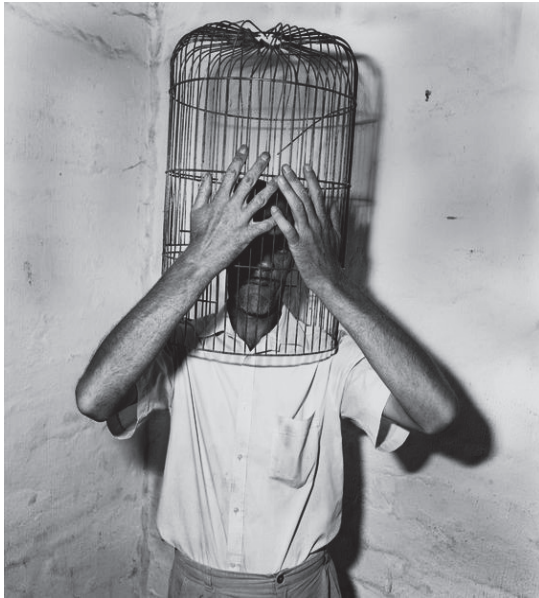
Υπάρχουν λοιπόν κάποια πράγματα που κρατάμε και που πιστεύουμε ότι συνέβαλαν στην εξέλιξη τόσο αυτού του αγώνα όσο και όσων έπονται. Αρχικά, δεν είχαμε όλες τους ίδιους λόγους για να παραμείνουμε στην εστία, αλλά όλα δεν θέλαμε να φύγουμε. Θεωρούμε εξαιρετικά σημαντικό ότι είχαμε σαν κύριο αίτημά μας κάτι κοινό για όλους, απλό και σαφές. **ΔΕΝ ΠΑΜΕ ΠΟΥΘΕΝΑ.** Επίσης, ήταν πολύ γρήγορα τα αντανακλαστικά σύμπραξης με τις άλλες εστίες εντός και εκτός Αθήνας, αντανακλαστικά που έχουν χτιστεί τα τελευταία χρόνια σε αγώνες που έχουμε εμπλακεί για τις εστίες και έχουν βοηθήσει να χτιστούν σχέσεις αλληλεγγύης και επικοινωνίας για το τι συμβαίνει σε κάθε πόλη. Τέλος, ήταν πολύ σημαντικό το ότι μπήκε μπροστά το ζήτημα της αλληλεγγύης με τους εργαζόμενους και τα αιτήματά τους, καθώς και το ότι εμμείναμε στην αρχική μας διεκδίκηση, χωρίς να κάνουμε βήματα πίσω και να συμβιβαστούμε με οποιαδήποτε άλλη λύση.

Πανό που κρεμάστηκε από άτομα στην πρόσοψη της Α ΦΕΠΑ

1. Κείμενο «Να μην συνηθίσουμε στον έλεγχο κανέναν μπάτσο ποτέ και πουθενά», Αναρχικά, αντιεξουσιαστές, καταληψίες από τις ΦΕΠΑ

**Ο ΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ:
ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΩΤΗΡΕΣ ΜΑΣ ΠΟΙΟΣ
ΘΑ ΜΑΣ ΣΩΣΕΙ;**

Από τα τέλη του 2019 άρχισε μια παγκόσμια ενασχόληση με τον κορωνοϊό, έναν ιό ο οποίος μεταδόθηκε ταχύτατα, από τον οποίο χιλιάδες έχουν νοσήσει μέχρι σήμερα και κόσμος, που κυρίως ανήκει σε ευπαθείς ομάδες, ηλικιωμένες και γενικά σε πιο επιβαρυσμένους πληθυσμούς, έχει πεθάνει από αυτόν. Υπάρχουν αρκετές στατιστικές καταμέτρησης του αριθμού των νεκρών, που σε μεγάλο βαθμό απέχουν από τον πραγματικό, καθώς δεν είναι πάντα ξεκάθαρο

εάν κάποιος συνυπολογίζεται στους νεκρούς απλά και μόνο έχοντας τον ιό ή συγκεκριμένα λόγω αυτού, αλλά παρ' όλα αυτά προσφέρουν μια γενική εικόνα. Όμως ο αριθμός των νοσούντων/σουσών είναι μέχρι στιγμής τελείως απροσδιόριστος. Μεγάλος αριθμός ανθρώπων είναι φορέας και δεν εκδηλώνει συμπτώματα ή δεν έχει χρήματα να κάνει το τεστ ή το περνάει ελαφρά οπότε δεν παροτρύνεται να εξεταστεί ή επιλέγει να μην μοιραστεί με κάποιο γιατρό ή τους γύρω του τα συμπτώματά του, από φόβο στιγματισμού ή ελέγχου. Όλοι αυτοί οι λόγοι συντρέχουν στο να μην μπορούμε να προσδιορίσουμε τον ακριβή αριθμό των κρουσμάτων, με αποτέλεσμα κάθε προσπάθεια συναγωγής ποσοστού θνησιμότητας να είναι από ανακριβές έως αυθαίρετο. Ενδεικτικά, το ποσοστό θνησιμότητας -μέχρι τον Απρίλιο- για την Ελλάδα ανέρχεται στο 3,4% και παγκοσμίως στο 4,7% σύμφωνα μόνο με τα διαγνωσμένα κρούσματα, ενώ οι ίδιες πηγές (MME, λοιμωξιολόγοι, κράτος) μιλούν για πενταπλάσιο ή ακόμα και δεκαπλάσιο ποσοστό νοσούντων/σουσών. Αυτό σημαίνει πως αυτομάτως το ποσοστό θνησιμότητας μειώνεται κατακόρυφα. Αν για παράδειγμα το ποσοστό των κρουσμάτων είναι δεκαπλάσιο, το ποσοστό θανάτων πέφτει περίπου στο 0,06%.

Η μετάδοση γίνεται κυρίως μέσω του αναπνευστικού με σταγονίδια από το φτέρνισμα, το βήχα ή την εκπνοή άμεσα και έμμεσα μέσω

του αγγίγματος με επιφάνειες που έχουν βρεθεί σταγονίδια και έπειτα επαφής με το στόμα, τη μύτη ή τα μάτια. Σε πρώτο επίπεδο λοιπόν αντιλαμβανόμαστε ότι ο ιός αυτός μεταδίδεται όπως και οι περισσότεροι τέτοιου τύπου ιοί (που προσβάλλουν το αναπνευστικό) και δεν είναι κάτι που πλανάται αιωνίως και ταξιδεύει στην ατμόσφαιρα, αλλά έχει συγκεκριμένους τρόπους πρόληψης και μετάδοσης. Επίσης, ο βαθμός που θα εξασθενήσει τον ξενιστή του εξαρτάται από την κατάσταση που θα βρίσκεται ο οργανισμός αυτός όταν θα προσβληθεί. Δηλαδή, αν το άτομο είναι ηλικιωμένο, νοσεί ήδη από κάποια άλλη ασθένεια, είναι πεσμένο το ανοσοποιητικό του κλπ, θα είναι δυσκολότερο να αντιμετωπίσει τον ιό. Το τι τρώμε, το τι πίνουμε, το πώς και σε τι συνθήκες ζούμε καθορίζουν άμεσα την υγείας μας και το ανοσοποιητικό μας σύστημα και κατ' επέκταση τις πιθανότητες που έχουμε να νοσήσουμε και αν νοσήσουμε να τη βγάλουμε.

Ο σύγχρονος τρόπος ζωής που διαμορφώνεται από τον καπιταλισμό, με την μαζική κτηνοτροφική παραγωγή, την παγκοσμίων διαστάσεων κίνηση των εμπορευμάτων, τον τουρισμό, την κεντροποίηση του πληθυσμού στα αστικά κέντρα και τις πυκνοκατοικημένες συνθήκες διαβίωσης, την καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος κλπ ευνοούν την ενίσχυση της ανθεκτικότητας του ιού, τη μεταφορά του από τα ζώα στον άνθρωπο και την ταχεία μετάδοσή του². Το στοίβαγμα ζώων στα υπερεκτροφεία, πιο συγκεκριμένα, ευνοεί την μετάδοση ασθενειών από τα ζώα στον άνθρωπο, αλλά και τη γρήγορη εξέλιξη-μετάλλαξη του ιού ανάμεσα στην πληθώρα ξενιστών που διαθέτει. Όπως βέβαια και η πρόωρη θανάτωση των ζώων συχνά συντελεί στην περαιτέρω «θωράκιση» των στελεχών των ιών, καθώς καλούνται να επιταχύνουν τον ρυθμό ανάπτυξης τους, λόγω του μικρού κύκλου ζωής του κάθε ξενιστή ή και να αλλάξουν τις συνθήκες μετάδοσης. Το ανάλογο «στοίβαγμα» των ανθρώπων στα αστικά κέντρα και οι παγκόσμιοι εμπορικοί δρόμοι ευνοούν κατά παρόμοιο τρόπο την εύκολη μετάδοση και ενίσχυση της ανθεκτικότητας του ιού. Στις πόλεις επίσης η απουσία «πρασίνου» και γενικά η εκτεταμένη καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος εντείνει την ανθεκτικότητα του ιού, ο οποίος αν διερχόταν μέσα από ένα πλούσιο φυσικό περιβάλλον θα εξασθενούσε και θα αποδυναμωνόταν. Και βέβαια οι εκτεταμένες αποψιλώσεις και ο περιορισμός του φυσικού κόσμου εξωθούν και την «άγρια» ζωή πιο κοντά στον άνθρωπο, διαταράσσοντας τις ισορροπίες στα οικοσυστήματα.

2. "Η εξάπλωση νέων ασθενειών στον ανθρώπινο πληθυσμό είναι σχεδόν πάντα προϊόν αυτού που ονομάζεται ζωονοσογόνος μεταφορά, η οποία είναι ένας τεχνικός τρόπος για να δηλώσουμε ότι τέτοιες λοιμώξεις πηδάνε από τα ζώα στον άνθρωπο. Αυτό το άλμα από το ένα είδος στο άλλο καθορίζεται από παράγοντες όπως η εγγύτητα και η κανονικότητα της επαφής• το σύνολο τους κατασκευάζει το περιβάλλον εντός του οποίου η λοίμωξη είναι αναγκασμένη να εξελιχθεί. Όταν αυτή η διεπαφή μεταξύ ανθρώπων και ζώων αλλάζει, αλλάζουν και οι συνθήκες εντός των οποίων τέτοιες ασθένειες εξελίσσονται... Αυτή (εννοείται η καπιταλιστική γεωργία και η αστικοποίηση) παρέχει το ιδανικό περιβάλλον, διαμέσου του οποίου ολόένα και πιο ολέθριες μαστίγες γεννιούνται, μεταλλάσσονται και υπόκεινται ζωονοσογόνα άλματα, ώσπου εν τέλει έρχονται και διατρέχουν τον ανθρώπινο πληθυσμό".

-Chuang, *Social Contagion: Microbiological Class War*

-Robert G Wallace, *Big Farms Make Big Flu: Dispatches on Infectious Disease, Agribusiness, and the Nature of Science*, Monthly Review Press, 2016. σελ.52.

Η ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ: ΕΠΙΣΤΗΜΗ- ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΥΘΥΝΗ- ΜΠΑΤΣΟΙ- ΜΜΕ

Ο ιός φτάνοντας σε κάθε κράτος ήρθε «αντιμέτωπος» με το εκάστοτε σύστημα υγείας, την οικονομία, και την αντίστοιχη κρατική διαχείριση. Στην Ελλάδα με αισθητό τον κίνδυνο κατάρρευσης του χρόνια υποβαθμισμένου συστήματος υγείας η απόφαση για την απαγόρευση της κυκλοφορίας και την απόδοση ατομικής ευθύνης στον καθένα και την καθεμιά παρουσιάστηκε ως «λύση». «Λύση» που θα έδινε τη δυνατότητα για άπλωμα των κρουσμάτων μέσα στον χρόνο, ώστε να είναι πιο διαχειρίσιμα, να δοθεί χρόνος για την καλύτερη κατανόηση και τον έλεγχο της κατάστασης και σαφώς να αποποιηθεί το κράτος τις ευθύνες του και να μετακυλήσει το βάρος της ευθύνης σε όλες μας. Όταν δεν γνωρίζουμε πως μεταδίδεται, συμπεριφέρεται και αντιμετωπίζεται ο ιός είναι εύκολο για το κράτος να πατήσει πάνω σε αυτή την άγνοια και να αποδώσει σε εμάς την ευθύνη καλύπτοντας την κρατική ανεπάρκεια. Το κράτος αυτό δεν το κάνει μόνο του, αλλά χέρι-χέρι με την επιστήμη, καθώς ανέκαθεν καθόριζε και επηρέαζε τον κυρίαρχο επιστημονικό λόγο που θα φτάσει στα αυτιά μας, βάσει των συμφερόντων του (πχ μεταπτυχιακά και διδακτορικά προγράμματα στο ΕΜΠ με τον ελληνικό στρατό). Και φυσικά ο λόγος ο οποίος δεν το εξυπηρετεί, φιμώνεται (βλ ΟΕΝΓΕ). Απλά παραδείγματα επιστημονικού «παραλογισμού» είναι η απόφαση για εκκένωση και μετακίνηση των εστιακών φοιτητριών πανελλαδικά, ενώ την ίδια στιγμή διατυμπανιζόταν το #μένουμεσπίτι, καθώς και η υποχρεωτική χρήση μασκών στα ΜΜΜ. Λίγο καιρό πριν θεωρούνταν απαραίτητες μόνο για όσους νοσούσαν ή ανήκαν σε ευπαθείς ομάδες, πλέον όμως τις παράγει φασίστας-δοσίλογος κυβερνητικός φίλος, επιβεβαιώνοντας αφενός την μη αντικειμενικότητα των μέτρων και αφετέρου τη ρευστότητα της επιστημονική γνώσης. Στις σύγχρονες δυτικές κοινωνίες όμως τα παραδείγματα αυτά δεν είναι αρκετά για να κλονίσουν τον δογματικό τρόπο που «λατρεύεται» ο επιστημονικός λόγος με όρους απόλυτης αυθεντίας και λίγοι τολμούν να τον αμφισβητήσουν.

Τα κράτη γενικά είναι ικανά στο να διαχειρίζονται κρίσεις και να βγαίνουν πιο ενδυναμωμένα από αυτές και εμείς πιο αποδυναμωμένες. Έτσι και το ελληνικό κράτος κατάφερε επιτυχώς να κρύψει τις ελλείψεις του, να συμορφωθούν οι πολίτες με τα μέτρα και να δημιουργήσει την ψευδαίσθηση ότι βρίσκεται στο πλευρό τους. Κάποιους τους έπεισε με τον επιστημονικό λόγο, άλλες με την ατομική ευθύνη απέναντι στο κοινωνικό σύνολο και για όσους δεν πείστηκαν με τίποτα από τα παραπάνω πάντα θα υπάρχει ο φόβος, οι μπάτσοι και η καταστολή.

Πέρα όμως από την εξασφάλιση τήρησης των μέτρων, οι μπάτσοι στους δρόμους επί τη ευκαιρία εξυπηρετούν μακροπρόθεσμα κι άλλους σκοπούς. Αρχικά η ενίσχυση των σωμάτων «ασφαλείας» ήταν και προεκλογικά στα σχέδια της κυβέρνησης, οπότε οι προσλήψεις μπάτσων στην δεδομένη συγκυρία

δεν αποτελούν κόστος, αλλά γρηγορότερη και ευκολότερη υλοποίηση της πολιτικής της ατζέντας. Αντιθέτως, οι προσλήψεις στον τομέα της υγείας ποτέ δεν αποτελούσαν προτεραιότητα στο πολιτικό τους πλάνο και επομένως ακόμη και στη δεδομένη κατάσταση πανδημίας πάλι δεν αποτέλεσαν την πρώτη λύση (παρότρυνση και προθυμοποίηση φοιτητών Ιατρικής να εργαστούν εθελοντικά αντί να γίνουν προσλήψεις προσωπικού). Επίσης πατώντας στην ευκαιρία του να εφαρμόσουν περισσότερα μέτρα χωρίς πολλές αντιδράσεις, αφορμώνται από την απαγόρευση κυκλοφορίας για να καταστείλουν αγώνες που ήδη μαίνονταν από την προκορωνοϊού εποχή (πχ στη Χιλή δόθηκε η ευκαιρία να κατέβει ξανά ο στρατός στους δρόμους και στην Ελλάδα ενδεικτικά είδαμε ότι

εκκενώθηκε η κατάληψη μεταναστών στο Γκίνη, εφαρμόσθηκε το σχέδιο κλειστών κέντρων κράτησης κλπ), αλλά και να αποτρέψουν νέους αγώνες και αντιδράσεις χτίζοντας κλίμα φόβου, τόσο υγειονομικού όσο και κατασταλτικού. Το κράτος έχοντας στους δρόμους μόνο μπάτσους γίνεται όλο και πιο ολοκληρωτικό και αποκτά τον απόλυτο έλεγχο. Έναν έλεγχο στον οποίο πάντοτε θα αντιστεκόμαστε όσο οι πόλεις, οι

δρόμοι και οι γειτονιές μας είναι γεμάτοι από αυτούς και όχι από εμάς.

Αυτή λοιπόν η κατάσταση «έκτακτης ανάγκης» εύκολα μπορεί να γίνει η νέα κανονικότητα. Η συνεχής παρουσία μπάτσων στις γειτονιές, ο έλεγχος των έντυπων μετακίνησης (το κράτος έχει λόγο για το που πας, πότε, για πόσο και με ποιους), η απαγόρευση κυκλοφορίας/συνάθροισης, τα κλειστά κέντρα κράτησης και οι δολοφονίες στα σύνορα συντελούν στο να νομιμοποιείται κοινωνικά η παρουσία και ο έλεγχος των μπάτσων και του στρατού σε κάθε έκφανση της ζωής μας και στις συνειδήσεις. Η καταστολή λοιπόν νομιμοποιείται και την υπερασπίζεται η πλειοψηφία του πληθυσμού, θεωρώντας τη κάποιοι ως τάξη, ασφάλεια και προστασία και άλλες ως ένα αναγκαίο «κακό» για την αντιμετώπιση της πανδημίας. Παραδείγματα αυτής της νομιμοποίησης είναι η άγρια καταστολή σε συγκεντρώσεις και πορείες στο κέντρο της Αθήνας, εξώσεις και επιθέσεις σε μετανάστες και αλληλέγγυους στη Βικτώρια, δέσιμο και ξύλο σε κόσμο απλά και μόνο επειδή βρίσκεται στα Εξάρχεια και φυσικά η ψήφιση του νομοσχεδίου για την απαγόρευση των διαδηλώσεων, χωρίς άδεια διεξαγωγής από την αστυνομία. Και

όσον αφορά τη γειτονιά είδαμε πολύ πριν τα παραπάνω την εισβολή μπάτσων στην πανε/πολη, έναν τεράστιο χώρο πρασίνου που κατέφευγε ο κόσμος από όλες τις γύρω γειτονιές για αθληθεί ή να πάρει τον αέρα του, ξέροντας ότι αν και χωρίς άσυλο πλέον, εξακολουθεί να λειτουργεί ως χώρος ασύλου στις συνειδήσεις μας. Ήταν αφορμή δηλαδή για να αποκτήσουν πέρα από τη θεσμική τους κατοχύρωση και κοινωνική νομιμοποίηση εντός του πανεπιστημίου. Τέλος, στην κοινωνική νομιμοποίηση των μπάτσων πρωτεύοντα ρόλο έχουν σαφώς και τα ΜΜΕ.

Η κυβέρνηση σας μιλά
από τα δελτία των 6;

Είναι γνωστό πως εδώ και χρόνια τα μέσα μαζικής ενημέρωσης πρωτοστατούν στην παραπληροφόρηση και την προπαγάνδα. Με πληθώρα από ψευδείς ειδήσεις, τροποποιημένες πληροφορίες, «πειραγμένες» εικόνες και προπαγανδιστικό λόγο, τα ΜΜΕ μεταφέρουν ένα πλέγμα πληροφοριών φιλτραρισμένων και διαμορφωμένων βάσει των συμφερόντων ή του ιδιοκτήτη ή του εκάστοτε κρατικού μηχανισμού, με σκοπό την διαχείριση της κοινής γνώμης και σκέψης. Εν μέσω μιας πραγματικότητας όπου το ελληνικό κράτος «απειλείται» από έναν «αόρατο εχθρό», τα ΜΜΕ δεν μπορούν να λείπουν από το παιχνίδι της πληροφόρησης που στήνεται κάθε φορά σε καιρούς κρίσης. Το κράτος παράγει μια πραγματικότητα καταστάσεων τρομοκράτησης και καθολικών απαγορεύσεων που με τη σειρά τους τα ΜΜΕ την αναπαράγουν, επικροτώντας τα μέτρα που παίρνονται και υπενθυμίζοντας πως είναι «για το καλό όλων μας».

Με ύφος διδασκάλου πλέον σχεδόν όλοι οι δημοσιογράφοι, παρουσιαστές/στρίες και ρεπόρτερ μας παροτρύνουν να «μένουμε σπίτι» -όσες έχουμε βέβαια-,

να απομονωθούμε και να τηρούμε αυστηρά όσα επιβάλλονται από τους «ειδικούς». Το κράτος αποποιείται τις ευθύνες του για τον τρόπο με τον οποίο διαχειρίζεται την πανδημία και μαζί με τα ΜΜΕ μετακυλύουν το βάρος της ευθύνης στο άτομο βάζοντας το σε μία διαδικασία αυτοπειθαρχίας, αυτοελέγχου και αποξένωσης. Ενημερωτικές εκπομπές και δελτία ειδήσεων αναπαράγουν συνεχώς το κρατικό αφήγημα της ατομικής ευθύνης. Ένα αφήγημα που σε προτρέπει να μείνεις σπίτι, να φροντίσεις ο ίδιος για την υγεία την δική σου και των γειτόνων σου και αν τολμήσεις να βγεις από το σπίτι πιθανότατα να κατηγορηθείς για τον γείτονα σου που νόσησε. Μια νοοτροπία γεμάτη καχυποψία, ρουφιανιά και ολικό κοινωνικό έλεγχο, που μετατρέπει με ευκολία τον γείτονα σου σε τρίτο μάτι του μπάτσου, όπου παίρνει τον ρόλο του επιτηρητή του συνόλου και συνδράμει στον συνεχή έλεγχο του κράτους. Η πρακτική αυτή εξάλλου, δεν έχει και τόσο αρνητικό αντίκτυπο στην πλειοψηφία του κόσμου, καθώς ο ρόλος του μπάτσου μέσα από τα μμε στην κατάσταση της πανδημίας ισοδυναμεί με αυτόν που θα βρίσκεται στο πλευρό μας, θα μας προστατέψει από μια πιθανή εξάπλωση του ιού στις γειτονιές μας και θα επιπλήξει τους «εγωϊστές ασυμμόρφωτους» συμπολίτες μας.

Παράλληλα με όλα αυτά, τα ΜΜΕ αποφασίζουν να μην ασχοληθούν με το πως το διαλυμένο σύστημα υγείας θα αντιμετωπίσει αυτό που έρχεται. Κατά την διάρκεια των δελτίων ειδήσεων δεν προβάλλονται καν, διακόπτονται ή προσπερνιούνται οι διαμαρτυρίες γιατρών για τις άθλιες συνθήκες και τις ελλείψεις εξοπλισμού, μέτρων προστασίας και προσωπικού στα νοσοκομεία, αλλά και εστιακών φοιτητών που διαμαρτύρονται για την απόφαση εκκένωσης των εστιών πανελλαδικά. Την ίδια ώρα όμως συζητιέται πολύ σοβαρά η πιθανότητα να έχει νοσήσει ένα από τα μεγαλύτερα ονόματα

των ελίτ της χώρας. Κράτος και μέσα μαζικής ενημέρωσης καταφέρνουν για ακόμη μια φορά να μας υπενθυμίσουν το πόσο διαχωρίζεται ταξικά η κοινωνία ακόμα και σε μια πανδημία χρησιμοποιώντας νούμερα για τα κρούσματα των κατώτερων στρωμάτων και ονόματα για τις «περσόνες» που νοσούν. Και όλα αυτά χρησιμοποιώντας μια πολεμική ρητορική που μιλά για θύματα, θυσίες, «αόρατο» εχθρό, επίθεση και με αποκορύφωμα την αποκάλεση ως εγκληματιών πολέμου όσων δεν τηρούν τα μέτρα. Πράγματι υπάρχουν θύματα και θυσίες, όλων αυτών που συνεχίζουν να εργάζονται σε άθλιες συνθήκες χωρίς μέτρα προστασίας, όσων οι ζωές δεν «μετράνε» τόσο, η επίθεση είναι μια επίθεση στις βασικές μας ανάγκες και στις ίδιες μας τις ζωές και το κράτος είναι ο μόνος εγκληματίας πολέμου που σκοτώνει αμάχους στα σύνορα και όσους περισσεύουν για αυτό. Μια στρατιωτικοποιημένη κοινωνία που μεριμνεί για την υγεία των προνομιούχων της και φροντίζει για τον θάνατο των υπολοίπων.

Γνωρίζοντας πως στην σημερινή εποχή, όπου η πλειοψηφία του πληθυσμού κατέχει με κάποιον τρόπο άμεση ή έμμεση πρόσβαση στην ενημέρωση μέσω της τηλεόρασης ή του διαδικτύου, η παραπληροφόρηση και τα fake news έχουν υιοθετηθεί από αυτά ως ένας πλέον καθημερινός τρόπος πληροφόρησης. Γνωρίζοντας επίσης πως μια μεγάλη μερίδα κόσμου κινείται και ενημερώνεται κύριως στο διαδίκτυο και όχι στην τηλεόραση, διαπιστώνουμε πως η κυρίαρχη αφήγηση του κράτους και των μμε περνάει και στα σόσιαλ μίντια ώστε να ακουστεί σε όσο το δυνατόν περισσότερο κόσμο. Ο παραμορφωτικός φακός των ΜΜΕ προσπαθεί να μας πείσει και με πειραγμένες εικόνες (πλάνα από την ασφυκτικά γεμάτη παραλία της Θεσσαλονίκης) ότι εμείς φταίμε για την αυστηρότητα των μέτρων, αφού δεν πειθαρχούμε και συμπεριφερόμαστε ανεύθυνα ως προς το κοινωνικό σύνολο. Ταυτόχρονα προβάλλονται, θεωρίες συνωμοσίας και ειδήσεις που εξιχνιάζουν το θέμα και δίνουν απαντήσεις σε αυτούς που αδυνατούσαν να τις βρουν (πχ σενάρια περί προελεύσεως του κορωνοϊού, καθώς και με αμέτρητα βιντεάκια και ποστ από ελλην(ιδ)ες celebrities να μας νουθετούν μέσα από τις σπιταρόνες τους). Επίσης διάφορα σποτάκια βγήκαν από την κυβέρνηση κατά την περίοδο του κορωνοϊού αλλά το σεξιστικό διαφημιστικό σποτάκι της Πολιτικής

Προστασίας για την αποφυγή του συνωστισμού στους δημόσιους χώρους, είναι ένα από τα σποτάκια που έρχεται και κάθεται σαν το κερασάκι στην τούρτα.

Από τα τέλη Μαρτίου, όπου είναι οι πρώτες μέρες της έλευσης του ιού, παρατηρούμε μια οξυμένη επίθεση του κράτους και των μμε απέναντι στις μετανάστριες δημιουργώντας ένα αντιμεταναστευτικό κλίμα που σκοπό έχει την ενοχοποίηση τους σχετικά με την εξάπλωση του ιού. Αυτό βέβαια είναι ένα τέλειο σενάριο για την γρηγορότερη επίτευξη των ήδη υπαρχόντων σχεδίων της κυβερνητικής ατζέντας για το μεταναστευτικό ζήτημα.

"Το μεταναστευτικό τώρα αποκτά μία νέα διάσταση, καθώς στις ροές προς την Ελλάδα περιλαμβάνονται άνθρωποι από το Ιράν -όπου είχαμε πολλά κρούσματα κορωνοϊού- και πολλοί διερχόμενοι από το Αφγανιστάν." 27/02

«Δεν θα δεχτούμε παράνομες εισόδους στην Ελλάδα. Αυξάνουμε την ασφάλεια στα σύνορα». 28/02 (Δηλώσεις του Μητσοτάκη).

Υπάρχει μια ξεκάθαρη διάθεση για την σύνδεση του ιού με τις μετανάστριες, καθώς γνωρίζουμε πολύ καλά πως για το κράτος φροντίζει να χτίζει ένα κλίμα φόβου προς κάθε τι «ξένο» είτε σε πλαίσια πολιτισμικής αλλοίωσης είτε υγειονομικής βόμβας. Βέβαια αν το «ξένο» σημαίνει τουρισμός και ζεστά λεφτά στα χέρια των αφεντικών, τότε τα 230 κρούσματα ημερησίως δεν είναι και τόσο πολλά, όπως τα 90 του Απριλίου που επιβλήθει και η καραντίνα, ενδεικτικό σημείο ακόμη μια φορά του πολιτικού παρά υγειονομικού χαρακτήρα των μέτρων. Εκμεταλλεζόμενο λοιπόν την συγκυρία, στον Έβρο και το ανατολικό Αιγαίο, πραγματοποιούνται στρατιωτικές ασκήσεις με πυρά, καθώς επίσης αναφέρεται από καταγγελία φαντάρων (Δίκτυο Ελεύθερων Φαντάρων Σπάρτακος) πως οι καταδρομείς που έχουν σταλεί έχουν το ελεύθερο να χτυπούν ανθρώπους που περνούν τα σύνορα και να ρίχνουν πραγματικά πυρά στον αέρα ή στο έδαφος για εκφοβισμό (04/03). Μέσα από τα δελτία ειδήσεων που σπέρνουν τον τρόμο και διατυμπανίζουν το κρατικό αφήγημα περί αναγκαστικής αντιμετώπισης της απειλής αυτής, προωθείται η δημιουργία μιας εθνικής ενότητας, όπου θα αντιμετωπίσει με οποιοδήποτε πολεμικό τρόπο τον εχθρό που την απειλεί. Και ως αποτέλεσμα βλέπουμε στιγμές εθνικού παραλογισμού και παρωδίας με ακροδεξιούς να συμπαραστέκονται στον «αγώνα» που δίνουν καθημερινά οι μπάτσοι και ο στρατός για την φύλαξη των συνόρων, αλλά και πολλές άλλες ρατσιστικές και φασιστικές κινητοποιήσεις σε τοπικό και όχι μόνο επίπεδο (βλ Ηράκλειο φασίστες με μαχαίρια και αλυσοπρίονα). Η «προκλητικότητα» του τουρκικού κράτους και η τονωμένη εθνική συνείδηση ανεγκέφαλων μάς έκανε να βλέπουμε ετοιμοπόλεμους φασίστες να πηγαίνουν στα σύνορα και λιγότερο ετοιμοπόλεμους να παίρνουν χώρο, να διατυμπανίζουν και να χαίρονται με αλυτρωτικά σενάρια πολέμου με την Τουρκία. Εμείς πάντα θα λέμε ότι όποιος θέλει να πεθάνει για την πατρίδα παρακαλούμε να το κάνει γρήγορα.

ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΜΕΤΡΑ.....

ΤΟ #ΜΕΝΟΥΜΕ ΣΠΙΤΙ ΔΕΝ ΜΑΣ ΧΩΡΑΕΙ ΟΛΟΥΣ/ΕΣ ΤΕΛΙΚΑ

Μέσα σε πνεύμα εθνικής ομοψυχίας, που αυτή το φορά καλλιεργείται με σκοπό την γενικευμένη τήρηση των υγειονομικών μέτρων κατά του κορωνοϊού, καλούμαστε φυσικά να αντιμετωπίσουμε ενωμένοι το πλήγμα της οικονομίας που έρχεται όντας απειλητικό. Οι επιχειρήσεις κλονίζονται, το παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό σύστημα μπαίνει, όπως όλα δείχνουν μέχρι στιγμής, στη πιο βαθιά ύφεση των τελευταίων δεκαετιών και φυσικά τα επιδόματα δε φτάνουν για όλους.

Αυτό που μας ζητάνε είναι πάλι να δείξουμε τυφλή εμπιστοσύνη στο κράτος, σε ένα κράτος που ξοδεύει 20 εκατομμύρια για τους επικοινωνιακούς σκοπούς της καραντίνας, ενώ όπως ήταν αναμενόμενο δεν εφαρμόζει καμία βιώσιμη λύση για όσες χρωστάνε νοίκια, λογαριασμούς κτλ. Μπορούμε εύκολα να δούμε μία νέα οικονομική κρίση να έρχεται, πριν φύγει η παλιά, και εύκολα να φανταστούμε εμάς, τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα, να καλούμαστε να την αποπληρώσουμε.

Το επίδομα των 800 ευρώ για 45 ημέρες όντας ευκαιριακό και πενιχρό δεν κάλυψε πολλές ομάδες ατόμων. Όσοι εργάζονταν σε καθεστώς μαύρης, άρα και πιο υποτιμημένης εργασίας, όπως σερβιτόροι, ιδιωτικοί υπάλληλοι, μετανάστριες και μετανάστες σε επαγγέλματα οικιακών βοηθών, αποκλειστικών νοσοκόμων, αγροτών/ριών, καθαριστριών/ων, όσοι ήταν ήδη άνεργοι, οι περισσότεροι φοιτητές, καλλιτέχνες, ή άτομα που συνήθιζαν να φεύγουν την τουριστική σεζόν για εργασία κ.α., δεν πήραν απολύτως τίποτα. Ο δημόσιος λόγος δεν τους συμπεριέλαβε ποτέ και συνέχισαν να ζουν στην αφάνεια χωρίς καμία οικονομική ρύθμιση διευκόλυνσης. Εδώ και χρόνια βλέπουμε ότι το κράτος φροντίζει ίσα ίσα για την επιβίωση, όσων του είναι παραγωγικοί, σπρώχνοντας κάποιες ομάδες στην εξαθλίωση και στην εξόντωση ή ωθώντας τις στην μαύρη αγορά (κάπως πρέπει να συντηρηθεί και η παραοικονομία). Χαρακτηριστικό παράδειγμα τώρα στην καραντίνα αποτέλεσε η παράτρηση όλων των νεότερων ηλικιακά νοσούντων να παραμείνουν στο σπίτι τους και να την παλέψουν εκεί μόνοι τους, ενώ τα νοσοκομεία θα φροντίσουν να σώσουν έναν

αριθμό γηραιότερων και προφανώς όχι όλων. Τόση υγεία ώστε να επιβιώνουν οι απαραίτητες και από τους άλλους ας επιβιώσει ο ισχυρότερος/ανθεκτικότερος/ παραγωγικότερος. Εντός του συστήματος σκοπός είναι η επιβίωση και όχι η ζωή.

Επίσης, έφτασαν ωρίτερα από ότι περιμέναμε η εποχή της τηλε-εργασίας από το σπίτι. Εύκολη εν μέρει, ωστόσο με προεκτάσεις που ποτέ μέχρι τώρα δεν είχαμε ζήσει. Οι απαιτήσεις των αφεντικών παρέμειναν αμείωτες για την παραγωγικότητά μας, η οποία μάλιστα έπρεπε να προσαρμοστεί στις επιταγές της νέα συνθήκης. Ο χρόνος μας ξαφνικά στο σπίτι έγινε απόλυτα διαχειρίσιμος από τις απαιτήσεις τους, οι οποίοι έκριναν ότι η σωστότερη αξιοποίηση του θα είναι η τηλε-εργασία μας πολλές φορές για περισσότερο από 8 ώρες. Η λούφα στην εργασία προδιαγράφεται μελλοντικά ακόμα δυσκολότερη, όπου πιθανότατα πλέον η απουσία λόγω ασθένειας θα αναπληρώνεται με εργασία από το σπίτι. Η εντατικοποίηση κράτησε καλά, και μάλιστα σε κάποιες περιπτώσεις συνδέθηκε και με την απαίτηση του καθολικού ελέγχου μας μέσω κάμερας (τελεπερφόρμανς). Η νέα ψηφιακή εποχή έγινε γεγονός. Η εργασία από το σπίτι καθιστά ακόμα πιο δύσκολη την εφαρμογή συλλογικών αντιστάσεων στη δουλειά, την οργάνωση και την πολιτική μας δραστηριότητα απέναντι στα αφεντικά ακόμα και την γνωριμία μας μεταξύ μας.

Παρόμοιο είναι το τοπίο και για την τηλεκπαίδευση. Είδαμε να ισχυροποιείται ο ρόλος του καθηγητή-αυθεντία, ο οποίος πλέον και επίσημα δικαιούται να μονολογεί επί ώρες, να δυσχεραίνεται η ανταλλαγή απόψεων μεταξύ των φοιτητών και πάντα αυτή να διαμεσολαβείται από την καθηγήτρια και να καθίσταται αδύνατη η γνωριμία και η δικτύωση με τους συμμαθητές και κατά συνέπεια και η συλλογική οργάνωση και αντίσταση. Επίσης είδαμε να αποκλείεται μερίδα ατόμων που είτε υλικά είτε λόγω μη εξοικείωσης δεν μπορούσε να ακολουθήσει και φυσικά όλες και όλοι μας που συνεχίσαμε να δουλεύουμε εντός της καραντίνας ή απλά δεν ψηνόμασταν να κάνουμε αναπλήρωση Σάββατο πρωί. Άλλωστε ανέκαθεν το πανεπιστήμιο μας αντιμετώπιζε με βάση τη φοιτητική και μόνο ιδιότητα, φροντίζοντας να αποκλείει είτε άμεσα είτε

έμμεσα όσες δεν καθόριζαν την ζωή τους με βάση το πρόγραμμα σπουδών. Είδαμε τέλος και μια συνέχιση της προσπάθειας για εδραίωση του ψηφιακού τρόπου ενημέρωσης και σχετίζεσθαι, με χαρακτηριστικό παράδειγμα, για το πώς εισάγεται άτσαλα και αποκλειστικά στις ζωές μας, την ενημέρωση για την εκκένωση των εστιών ΦΕΠΑ μέσω mail μόνο σε όσες οικοτρόφισσες διέθετε η γραμματεία της εστίας το mail τους. Είναι πλέον περιττό να ενημερώνονται άνθρωποι για την έξωσή τους διά ζώσης ή τουλάχιστον όλοι και όχι μόνο όσοι η γραμματεία έχει κρατήσει το mail τους, αφού μωρέ ντάξει, θα μαθευτεί.

Ταυτόχρονα θεωρείται αυτονόητο ότι όλοι μπορούμε και θέλουμε να διαθέσουμε λεφτά για να πάρουμε κάμερες και μικρόφωνα ή στη τελική και ολόκληρους υπολογιστές. Ωστόσο δεν είναι από πουθενά εξασφαλισμένο ότι το κάθε σπίτι έχει ή οφείλει να έχει για το κάθε άτομο ένα δικό του υπολογιστή ξεχωριστό και ασφαλώς αψεγάδιαστη σύνδεση. Το σίγουρο και αυτονόητο είναι πάντως ότι σε αυτή τη νέα συνθήκη το κεφάλαιο πάλι βρίσκει τρόπο να αναπαραχθεί και να κερδοσκοπήσει. Πάντα σε κάθε κρίση, ένα συγκεκριμένο είδος ανθρώπου βρίσκει την ευκαιρία να κερδίσει χώρο και να πλουτίσει πάνω στην ανάγκη των άλλων. Οι γνωστοί μαυραγορίτες, άρρηκτα συνδεδεμένοι με την ιστορία αυτού του τόπου, δεν έχασαν χρόνο και αμέσως έπιασαν δουλειά εκτοξεύοντας τις τιμές σε μάσκες, αντισηπτικά και σε βοηθητικό εξοπλισμό για την

τηλεργασία και την τηλεκαίτευση³⁻⁴.

Πέρα σαφώς από την μη κατοχή καλού υπολογιστή, το κράτος "ξεχνά" ότι πολλές από μας δεν έχουμε καν σπίτι για να #μείνουμε. Όσο κάποιος έχει τη δυνατότητα να μείνουμε σπítια μας, κάποιος άλλος παρέμεναν και παραμένουν στο δρόμο είτε σε κλειστά κέντρα κράτησης. Επιβιώνουν σε θανατηφόρες συνθήκες ή πολύ συχνά πεθαίνουν. Είναι χαρακτηριστικό πως όσο διήρκεσε η καραντίνα ένας 18χρονος μετανάστης⁵ αυτοκτόνησε στο Α.Τ. Κομοτηνής, ενώ στην Μανωλάδα αυτοκτόνησε ο δεύτερος μετανάστης μέσα σε ένα χρόνο.

Το τεταμένο ζήτημα του μεταναστευτικού ωστόσο ξαφνικά έπαψε να απασχολεί τα Μ.Μ.Ε, άρα και την συνείδηση του μέσου μικροαστικού ρεύματος. Ο κυρίαρχος λόγος μπορεί πολύ πιο εύκολα να προσαρμοστεί στους φόβους, που ο κορωνοϊός επιβάλλει, ενός ιού που ήρθε για να αμφισβητήσει την καθαγιασμένη, σύγχρονη και θαυματουργή τεχνοκρατική ιατρική επιστήμη, παρά στις ανάγκες των μεταναστών που διεκδικούν την άρση της παρανομοποίησής, του εγκλεισμού τους και της κανονικοποίησης του ανθρωποκυνηγητού στο οποίο υποβάλλονται. Οι απαράδεκτες συνθήκες συνωστισμού τους στη Ριτσώνα και η υψηλή εμφάνιση κρουσμάτων ανάμεσά τους, δεν φάνηκε να συγκινεί ούτε να αλλάζει το μέλλον που προδιαγράφεται για τους ίδιους.

Οι μετανάστριες δεν ήταν

Η ΑΠΟΞΕΝΩΣΗ ΚΑΙ Ο ΕΓΚΛΕΙΣΜΟΣ ΒΛΑΠΤΟΥΝ ΣΟΒΑΡΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΜΑΣ

Μετά από δυο μήνες εγκλεισμού υπό το πρόσχημα της προστασίας της δημοσίας υγείας ίσως αυτή που τελικά να επηρεάστηκε περισσότερο σε πολλούς από εμάς να είναι η ψυχική μας υγεία. Ο κορωνοϊός γιγαντώθηκε ακόμη περισσότερο σε φανταστικό επίπεδο με την επιβολή των μέτρων και ιδίως την απαγόρευση κυκλοφορίας, με υποχρεωτική δήλωση με πλήρη αναφορά για το που, τι, και με ποιον είμαστε. Τα ίχνη αυτών των απαγορεύσεων και των επιβολών παραμένουν ακόμα σε ατομικό επίπεδο, αλλά και στις σχέσεις με τους γύρω μας. Πολλές προσωπικές σχέσεις δοκιμάστηκαν λόγω της ευρύτερης κοινωνικής συνθήκης ακόμη και αν κατάφεραν κάποιες να απομονωθούν με κοντινά τους πρόσωπα. Τα πάντα ιεραρχήθηκαν σύμφωνα με τις επιταγές του κράτους μακριά από το τι θέλαμε εμείς τα ίδια. Ως ανάγκες αναγνωρίστηκαν μόνο αυτές που είχαν να κάνουν με το κέρδος, την παραγωγικότητα και την κατανάλωση έστω και ψηφιακή. Όσα άτομα θεωρούνται περιττά ή επικίνδυνα από το κράτος συνέχισαν να αντιμετωπίζονται από αυτό χωρίς προσχήματα με πλήρη αδιαφορία, όπως οι μετανάστες και οι φυλακισμένες, έγκλειστοι/ες, χωρίς πρόσβαση σε κατάλληλες δομές ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης και ψυχολογικής υποστήριξης. Ταυτόχρονα, ακόμη και τα ανοιχτά έγιναν κλειστά στρατόπεδα συγκέντρωσης για τους μετανάστες, ενώ στις φυλακές τα επισκεπτήρια απαγορεύτηκαν την ίδια στιγμή που οι σωφρονιστικοί μετακινούνταν μέσα και έξω από αυτά κανονικά χωρίς να τηρούνται μέτρα προστασίας. Παράλληλα άστεγες και τοξικοεξαρτημένοι βρέθηκαν ακόμη περισσότερο εκτεθειμένες/οι αυτό το διάστημα. Αλλά ακόμη και από τα άτομα που είχαν μια στέγη δεν σημαίνει ότι όλα τους ήταν εκεί ασφαλή, καθώς πολλά άτομα (κυρίως θηλυκότητες και παιδιά) δέχονταν ενδοοικογενειακή και ψυχολογική βία.

Ο κορωνοϊός και η εξάπλωση του στα δυτικά κράτη αποτέλεσε πρόσφορο έδαφος για να δοκιμαστούν νέες τεχνικές και μέτρα. Σε μια αρκετά μεγάλη κλίμακα εφαρμόστηκαν σε πολλές χώρες της Ευρώπης και της Βόρειας Αμερικής μέτρα που αφορούσαν την επιτήρηση, την πειθάρχηση και την καταστολή, παρά την πρόληψη και την υγεία των πολιτών, την οποία τα κράτη επικαλούνταν. Η εξοικείωση και η ανοχή του θανάτου των άλλων (είτε θεωρούνται διαφορετικοί είτε βρίσκονται μακριά γεωγραφικά) είναι αρκετά διαδεδομένη στον δυτικό κόσμο όχι όμως και όταν αφορά τον ίδιο. Έτσι, η απόπειρα αυτή της εξουσίας να εργαλειοποιήσει το φόβο του θανάτου που προϋπάρχει λιγότερο ή περισσότερο στον καθένα αποδείχτηκε προς το παρόν νικηφόρα σε μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας που επέδειξε κάτι ανάμεσα σε αμηχανία και αδυναμία να διαχειριστεί αυτό τον φόβο, την απειλή (της ασθένειας ή ακόμη και του θανάτου), όταν φάνηκε να βρίσκεται στο κατώφλι της. Μέγιστο ρόλο σ' αυτό έπαιξε η ρητορική

οι μόνες που αγνοήθηκαν για ακόμη μια φορά σε αυτή την συγκυρία. Πέρα από όσους δεν είχαν που να μείνουν, υπάρχουν και πολλές που έχουν, αλλά είναι επικίνδυνη η διαβίωση σε αυτό. Το μένουμε σπίτι δε χώρεσε ούτε λίγο τις γυναίκες ή όσους/ες ανήλικους/ες αναγκάστηκαν να εγκλωβιστούν μέσα σε εξουσιαστικές πατριαρχικές σχέσεις, βρισκόμενες εκτεθειμένες στον παράγοντα της ενδοοικογενειακής ψυχολογικής και σωματικής βίας, που αυξήθηκε σε ποσοστό 30%. Δεν χώρεσαν επίσης, ούτε άτομα που συνέχισαν να ζουν συνωστισμένα σε φυλακές, όπου ακόμα κι αν ζήτησαν ιατρική βοήθεια, κατέληξαν εν τέλει μόνοι τους. Αναφερόμαστε φυσικά στο συμβάν που έγινε στις φυλακές Θηβών, όπου γυναίκα ρομά, η Αζιζέλ Ντενίρογλου απεβίωσε κατά την διάρκεια της καραντίνας, μολονότι οι συγκρατούμενες της έκαναν λόγο στους φύλακες για κορωνοϊό ζητώντας την νοσηλεία της.

Τέλος, οι σεξεργάτριες, για ακόμη μία φορά, εκτός από την παντελή αδιαφορία του κράτους για την εργασία τους και τις ασφαλείς συνθήκες διεξαγωγής της, στοχοποιήθηκαν –και κάποιες συνελήφθησαν στη Θεσσαλονίκη- ως πηγή μόλυνσης της ενάρετης μικροαστικής οικογένειας, σε ένα σκηνικό που θύμιζε την διαπόμπευση των οροθετικών 2012.

3. "Τα σούπερ μάρκετ είναι από τις πιο κερδοφόρες επιχειρήσεις μέσα στην καραντίνα και ήδη έχουν αυξήσει τα έσοδά τους πάνω από 30% πατώντας στην ανάγκη μας. Φυσικά τα κέρδη τους, ενώ βγήκαν από την σκληρή καταναγκαστική δουλειά των εργαζομένων με τα διευρυμένα ωράρια, την Κυριακάτικη εργασία, την πλήρη εντατικοποίηση και τον συνεχή καθαρισμό των καταστημάτων, δεν χρησιμοποιήθηκαν για αύξηση των μισθών τους παρά μόνο τους «χάρισαν» τον τίτλο του ήρωα που μας σώζει. Ακόμα και το «φιλανθρωπικό έργο» των σούπερ μάρκετ εφαρμόζεται από τους πελάτες του και όχι από τα εκατομμυριοχάρη αφεντικά τους."

Κείμενο για τις παρεμβάσεις σε σούπερ μάρκετ στου Ζωγράφου από τη Συνέλευση Αδιαμεσολάβητης Δράσης Βύρωνα, Καισαριανής, Παγκρατίου, Ζωγράφου, τονΥπόγειο Ιλισό (Αναρχική κοινότητα αγώνα στα ανατολικά της Αθήνας), το Πολύσπορο Σχήμα ΦΕΕΜΠ και σύντροφους και συντρόφισσες

<https://athens.indymedia.org/post/1605215/>

4.

Προϊόν	Κανονική τιμή	Μέγιστη τιμή	% αύξηση
Powertech PT-507	4	46	1150,00%
Logitech HD Webcam C310	29	189	651,72%
Logitech HD Pro Webcam C920	54	277	512,96%
Logitech B525 HD	33	139	421,21%
Logitech C615	59	198	335,59%
Logitech Brio Stream	149	453	304,03%
Razer Kiyo	79	190	240,51%

Πηγή: <https://www.skroutz.gr/c/111/pc-web-cameras.html?o=web+cameras>

5. Πρόσφυγας/μετανάστης: Δύο έννοιες που τα κράτη σπεύδουν να διαχωρίσουν για να ορίσουν το ποιο θεωρούνται παράνομοι ή νόμιμοι ως ανθρωπίνες υπάρξεις για διαβίωση στο εσωτερικό τους. Κάθε κοινωνική κινητικότητα από άλλη χώρα, που εγγενώς συνδέεται με την εξασφάλιση της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας και επιβίωσης, πρώτα στοχοποιείται ιδεολογικά κι έπειτα παρανομοποιείται και χρίζεται απέλαιος. Ο διαχωρισμός των μη ελλήνων/ευρωπαίων σε μετανάστες ή πρόσφυγες, πραγματοποιείται με όρους διαχείρισης της ήδη υποτιμημένης θέσης τους. Με άλλα λόγια, επιδιώκεται η διαχείριση της φτώχειας, έτσι ώστε να διαχωρίζεται η εργατική τάξη και να συσκοτίζεται η κοινή θέση και οι κοινές διεκδικήσεις της. Τα σύνορα, όπως και τα έθνη, αποτελούν κατασκευάσματα που δεν δημιουργήθηκαν ταυτόχρονα με την ιστορία των λαών. Εμείς λοιπόν δεν αποδεχόμαστε τους διαχωρισμούς που κάνουν οι από τα πάνω για μας, για αυτό και στην παρούσα μπροσούρα θα χρησιμοποιούμε μόνο τον όρο μετανάστης/στρια, μη διαχωρίζοντας την ανάγκη και το δικαίωμα για μία καλύτερη ζωή.

του πολέμου που αποτέλεσε κυρίαρχο λόγο του κράτους, της επιστήμης και των μμε επιχειρώντας να διεισδύσει στα μυαλά των πειθαρχημένων πολιτών. Η αμφισβήτηση, η μη υπακοή των υγειονομικών συστάσεων ταυτίστηκε με τον ανεύθυνο πολίτη που μπορεί να επιφέρει μέχρι και τον θάνατο στους γύρω του, έστω και εν αγνοία. Ο εγκλεισμός παρουσιάστηκε σαν μοναδική λύση ικανή να εγγυηθεί την επιβίωση. Συχνά όποια διαφορετική φωνή αρθρώνεται έχει να αντιπαλέψει και τον κυρίαρχο λόγο, αλλά και την ενοχικότητα (που της προσάπτουν). Η προωθούμενη αυτοπειθάρχιση έρχεται να συμπληρώσει την καταστολή του κράτους κι ίσως τελικά να ναι ακόμη πιο επικίνδυνη η εσωτερική αυτή, καθώς στις προσωπικές μας σχέσεις τα πρόσωπα γύρω μας μεταφράζονται ως δυνητικά κρούσματα και άρα κάθε επαφή μια πιθανή απειλή. Η διαφύλαξη από τον καθένα της ατομικής υγείας ανάγεται σε απόλυτη προτεραιότητα πάνω από οποιαδήποτε άλλη ανθρώπινη ανάγκη, όπως της επικοινωνίας, συντροφικότητας, της συμβίωσης/ συνύπαρξης με άλλους και τη θέση αυτών παίρνει η καχυποψία και η ρουφιανιά. Χαρακτηριστικά είναι τα παραδείγματα της Κύπρου, όπου διατέθηκε γραμμή για να μπορούν να καταγγέλλουν οι πολίτες όποιον έβλεπαν να συνωστίζεται, αλλά και της Ισπανίας, όπου αφέθηκε ένα ολόκληρο γηροκομείο να πεθάνει την ώρα που όλη η Ευρώπη έτρεμε τον κορωνοϊό.

Καμία λογική συλλογικοποίησης και αλληλεγγύης δε φαίνεται να χωρά στις όλο κ πιο έντονα διαμεσολαβημένες ψηφιοποιημένες κοινωνικές σχέσεις. Σε αυτές βιώσαμε τη στέρηση της άμεσης αλληλεπίδρασης και της σωματικής επαφής, ενώ η φυσική εγγύτητα και το άγγιγμα θεωρήθηκαν από την κυριαρχία επιλήψιμα. Παράλληλα ως «λύση ή ασφαλή υποκατάστατα» προωθήθηκαν η οθόνη του υπολογιστή ή του κινητού και οι αντίστοιχες ηλεκτρονικές πλατφόρμες. Πέρα από την τηλεκπαίδευση και την τηλεργασία, είδαμε ακόμη και έννοιες όπως η διασκέδαση και η επικοινωνία να διαμεσολαβούνται όλο και περισσότερο. Νέοι όροι που δεν θέσαμε εμείς οι ίδιες δημιούργησαν ένα εντεινόμενο κλίμα ατομικισμού που κυριάρχησε στο πεδίο του ελεύθερου χρόνου μας. Προωθήθηκαν εργαλεία τα οποία μολονότι μπορεί να προσέφεραν μερικές διευκολύνσεις στο συγκεκριμένο αστικό περιβάλλον όπου κατοικούμε (οι περισσότερες), ούτε θα αντισταθμίσουν τις αρνητικές επιπτώσεις, όπως η καταπάτηση της ιδιωτικότητας ιδίως στα πλαίσια της εργασίας, ούτε θα καταφέρουν ποτέ να προσεγγίσουν στο ελάχιστο τον πλούτο της δια ζώσης επικοινωνίας. Και αυτά δεν τα λέμε λόγω κάποιας προσκόλλησης στο παρελθόν και στη συνήθειά μας, αλλά στη βάση ότι καμία εφαρμογή δεν θα μπορέσει ποτέ να αντικαταστήσει τη δια ζώσης αλληλεπίδραση και ότι η ψυχική μας υγεία, που τόσο έντονα υποβαθμίζεται και υλικά και θεωρητικά σε σχέση με τη σωματική, είναι απόλυτα συνδεδεμένη με την υγεία μας, το άγχος που βιώνουμε και γενικά την ποιότητα ζωής μας. Δεν θέλουμε απλά να επιβιώνουμε, αλλά να ζούμε.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΜΕΡΑ

Βλέποντας λοιπόν τα μέτρα που έχουν ληφθεί μέχρι στιγμής και ξέροντας ότι τα κράτη είναι πολύ ικανά στο να εκμεταλλεύονται τις κρίσεις υπέρ τους και στο να αδράττουν την ευκαιρία να λανσάρουν γρηγορότερα και ευκολότερα τις πολιτικές του ατζέντες, μόνο καχύποπτοι μπορούμε να είμαστε για το μέλλον.

Αρχικά, η καραντίνα έδωσε την αφορμή να εδραιωθεί μία κατάσταση περαιτέρω υποτίμησης της εργασίας και αλλαγής στην εργασιακή σχέση (ελαστικά ωράρια, μειωμένοι μισθοί, εντατικοποίηση, κατάργηση της κυριακάτικης αργίας και της δυνατότητας απεργίας, υποτίμηση των συνθηκών εργασίας -ελάχιστα ή καθόλου μέτρα προστασίας- και φυσικά παραπάνω έλεγχος). Πιο συγκεκριμένα η τηλεργασία έφερε μία νέα τάξη πραγμάτων. Αναμφίβολα είναι μια κατάσταση που βόλεψε τα αφεντικά, καθώς όταν εργαζόμαστε από το σπίτι μας είναι ευκολότερο να καταλυθεί το ωράριο, να εισβάλλουν στον προσωπικό μας χώρο και χρόνο (κάμερες, χτύπημα κάρτας με login κλπ), να μην χρεώνονται τις υποδομές και την συντήρησή τους (γραφεία, υπολογιστές κλπ) και σαφώς να αποπροσωποποιούν την εργασία, να επιτίθενται στη σύναψη σχέσεων και συνδικαλιστικής δράσης ανάμεσα στις εργαζόμενες. Φυσικά, το ίδιο ισχύει και για την τηλεκπαίδευση, όπου είναι ήδη γνωστά παραδείγματα πανεπιστημίων του εξωτερικού που λειτουργούν εξολοκλήρου διαδικτυακά, με καθηγητές σε ρόλο πωλητών διαλέξεων και τις φοιτήτριες αποκομμένες, μη μπορώντας να χτίσουν μια κοινότητα, τόσο σε επίπεδο σχέσεων, όσο και σε επίπεδο αντίστασης και δράσης. Σε μία συνθήκη δηλαδή όπου εργαζόμαστε ή σπουδάζουμε από τα σπίτια μας και επομένως δεν υπάρχει ένας σαφής φυσικός χώρος συνάντησης και αλληλεπίδρασης, εύκολα θα μπορούν να σπάνε και να επιτίθενται στους αγώνες και τις διεκδικήσεις μας (απεργία, στάση εργασίας, παρέμβαση και κατάληψη). Μπορούμε να φανταστούμε στις επόμενες καταλήψεις σχολείων και πανεπιστημίων ή σε απεργίες σε εργασιακούς χώρους, οι καριερίστες και οι απεργιοσπάστες σε συνδυασμό με τους δεξιούς καθηγητές και τα αφεντικά αντίστοιχα, να συνεχίζουν τα μαθήματα ή την εργασία ανενόχλητα στις νέες ηλεκτρονικές πλατφόρμες.

Ο φυσικός χώρος που υπάρχουμε και αλληλεπιδρούμε δέχεται επίθεση συνολικά. Καταστροφή της φύσης, ιδιωτικοποίηση και μείωση πάρκων και χώρων πρασίνου και γενικά εμπορευματοποίηση των γειτονιών μας (ψήφιση Περιβαλλοντολογικού νομοσχεδίου). Τραπεζοκαθίσματα σε πλατείες⁶, μαγαζιά σε κάθε γωνία, νέα εμπορικά κέντρα και γενικά αύξηση των επιχειρήσεων, οι οποίες τόσο πολύ «επλήγησαν» αυτό το διάστημα, είναι η νέα πραγματικότητα. Και αυτό γιατί όταν απλά καθόμαστε, αθλούμαστε, διασκεδάζουμε και αράζουμε χωρίς να καταναλώνουμε και να είμαστε παραγωγικοί για τα αφεντικά,

αυτόματα και εμείς και οι αντίστοιχοι χώροι δεν έχουμε λόγο ύπαρξης⁷.

Τα τελευταία χρόνια έχουν ενταχθεί καινούριες λέξεις στο λεξιλόγιο μας γύρω από την ανάπτυξη. Εξευγενισμός, κυριλοποίηση, Airbnb είναι έννοιες, που πέρα από την καθημερινή αναφορά εμάς και των γύρω μας σε αυτές, πρωταγωνίστουν σε καθημερινό επίπεδο τα τελευταία χρόνια στις γειτονίες μας, ιδίως σε αυτές γύρω από τα κέντρα των μητροπόλεων. Όταν λοιπόν ο κόσμος δεν συμμορφώνεται σε αυτά τα σχέδια των δήμων και του κράτους έρχονται οι μπάτσοι να ολοκληρώσουν την δουλειά. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτέλεσαν οι πλατείες Αγίας Παρασκευής, Αγίου Γεωργίου, Καλλιθέας και Βαρνάβα, όπου ο κόσμος που ήταν εκεί δέχθηκε επίθεση και κατά περίπτωση άγρια καταστολή, ενώ φυσικά στην πλατεία Ομονοίας τα εγκαίνια του Μπακογιάννη διεξήχθησαν δια χειροκροτημάτων και έντονου ενθουσιασμού.

Η υγειονομική συνθήκη έκτακτης ανάγκης λοιπόν έδωσε την ευκαιρία πέρα από την σαφή καταστολή και τη νομιμοποίηση, τόσο αυτής, όσο και της συνεχούς παρουσίας των μπάτσων στις συνειδήσεις του κόσμου. Οι μπάτσοι σε κάθε γωνία, η φυσικοποίηση του ελέγχου του καθένα και της καθεμιάς από μας, η άγρια καταστολή όσων δε συμμορφώνονται με τις κρατικές αποφάσεις και άρα ο ολοένα και αυξανόμενος ολοκληρωτισμός είναι πράγματα που ήρθαν για να μείνουν. Και όλα αυτά έρχονται και κουμπώνουν τέλεια με το γενικότερο κλίμα ρουφιανιάς, ατομισμού και της αφήγησης «ο καθένας στο σπίτι του, να κοιτάει τη δουλειά του».

....Και για την εστία

Η εστία είναι αναπόσπαστο κομμάτι του τι συμβαίνει στην υπόλοιπη κοινωνία. Η επίθεση στην εργασία μετουσιώνεται μέσω της εδραίωσης του καθεστώτος catering στο εστιατόριο της εστίας. Ο εργολάβος μη έχοντας έξοδα εργαζομένων, φτιάχνοντας λιγότερες, μικρότερες και χειρότερες

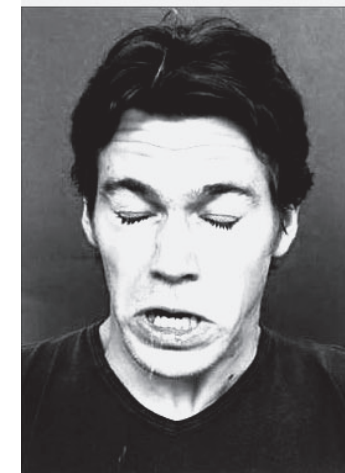

μερίδες φαγητού και μέσω της συνέχισης χρηματοδότησής του σχεδόν στα ίδια επίπεδα με την προκαραντίνας εποχή, κερδοσκοπεί. Η χρόνια υποτίμηση του εστιατορίου και οι αλλεπάλληλες απολύσεις προσωπικού τα τελευταία χρόνια εύλογα δημιούργησαν καχυποψία για το τι έπεται και τι προηγούμενο δημιουργείται, καθώς το εστιατόριο λειτούργησε 2 μήνες χωρίς εργαζόμενες. Επίσης, τα καθήκοντα της διανομής του φαγητού, πέρα από εργαζόμενους του εργολάβου, επωμίστηκαν και οι φύλακες της εστίας. Γιατί άλλωστε να πληρώνεις παραπάνω εργαζόμενους, όταν μπορείς να καλύψεις όλα τα πόστα με τους ίδιους;

Όπως και στην ευρύτερη κοινωνία η καραντίνα είναι αφορμή για γρήγορη εφαρμογή σχεδίων χρόνων, έτσι και στην εστία η επικείμενη εκκένωση επιτελούσε διάφορους σκοπούς. Από αυτή την απόφαση καταλαβαίνουμε πως το κράτος, πέρα από το να γλιτώσει χρήματα και το πολιτικό κόστος, κατάφερε να καταστήσει σαφές ότι η εστία δεν είναι σπίτι, αλλά ένα «ξενοδοχείο» που όταν παύεις να είσαι παραγωγικός για το πανεπιστήμιο δεν έχεις και λόγο ύπαρξης εκεί. Έτσι νομιμοποιούνται σταδιακά στις συνειδήσεις μας πιθανές εκκενώσεις των εστιών σε κάθε παύση της ακαδημαϊκής μας ζωής (Χριστούγεννα, Πάσχα, καλοκαίρι) ή όποτε δεν απαιτείται η φυσική μας παρουσία. Ήδη σε πόλεις της επαρχίας οι εκκενώσεις στις περιόδους σεζόν είναι κανονικότητα (Ρεθύμνου, Κέρκυρας κ.α.). Και φυσικά αν συναινούσαμε και εκκενώναμε την εστία, κανείς δεν θα μας εξασφάλιζε ότι επιστρέφοντας θα τη βρίσκαμε όπως την αφήσαμε. Χρόνια τώρα προσπαθεί το πανεπιστήμιο να αποπολιτικοποιεί τους χώρους της εστίας, για παράδειγμα βάζοντας τα συνθήματά μας στους τοίχους, για λόγους «καθαρότητας» και «αισθητικής» και καμιά δεν μας διαβεβαιώνει ότι δεν θα έβρισκε ευκαιρία να απλώσει χέρι και στις καταλήψεις, τόσο τις πολιτικές όσο και τις στεγαστικές.

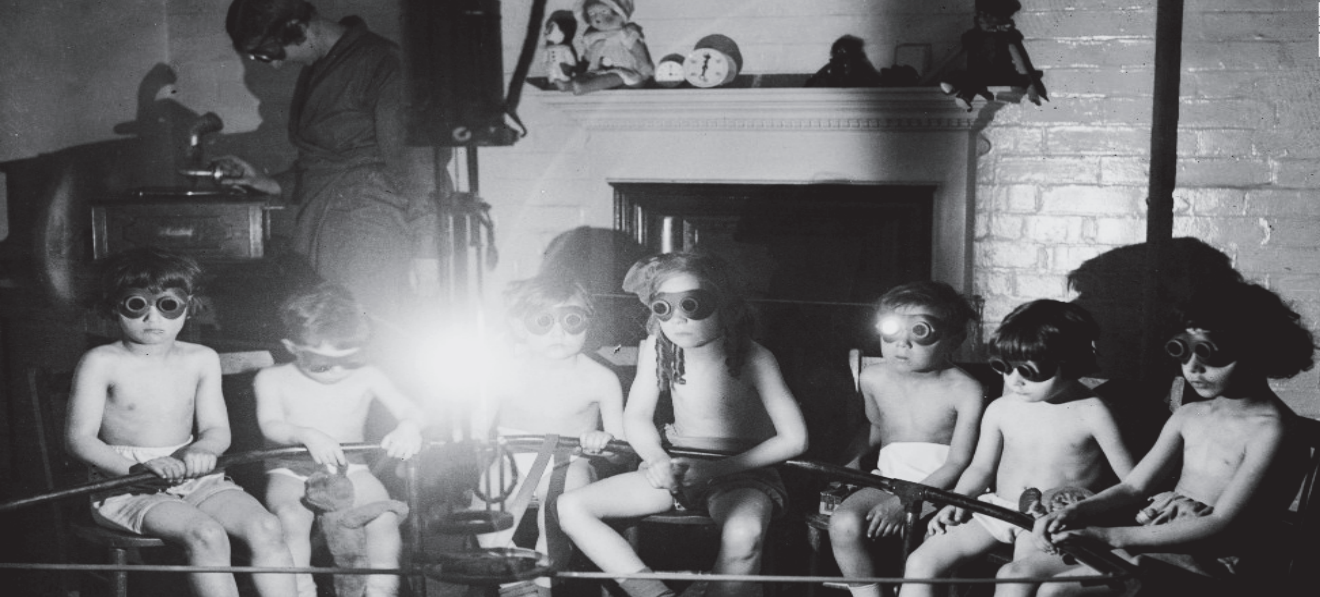
Αυτή η στόχευση του πανεπιστημίου να αποτελεί μια κερδοφόρα επιχείρηση έγινε

αντιληπτή και με άλλους τρόπους. Αν και η κατάργηση του ασύλου όπως προαναφέραμε έφερε την θεσμική νομιμοποίηση για την είσοδο των μπάτσων σε πανεπιστημιακούς χώρους, δεν είχε επέλθει η κοινωνική νομιμοποίηση αυτής. Η καραντίνα και οι υγειονομικές προφάσεις έδωσαν την αφορμή για αυτή την εισβολή χωρίς τον κίνδυνο αντιδράσεων τόσο από τις φοιτήτριες όσο και από τη γειτονιά. Γιατί όμως μπαίνουν οι μπάτσοι στο πανεπιστήμιο; Το πανεπιστήμιο προκειμένου να εξασφαλίσει την βιωσιμότητα της επιχείρησής, να προσελκύει νέους επενδυτές και κάθε τύπου ιδιώτη για να επενδύσει σε αυτό, πρέπει να εξασφαλίσει δύο πράγματα. Πρώτον, να είναι όσο το δυνατόν πιο «ουδέτερο», «άχρωμο» και «απολίτικο» και άρα πρόσφορο για όλα τα αφεντικά και δεύτερον, να μην υπάρχουν στο εσωτερικό του κόσμος που του δημιουργεί πρόβλημα στην εικόνα και στις αποφάσεις του. Εδώ είναι που μπαίνουν οι μπάτσοι, οι ρητορικές περί ανομίας και τα νέα μέτρα ελέγχου (ηλεκτρονικές κάρτες εισόδου). Ήδη για να μπει το βράδυ από την πύλη της πανεπιστημιούπολης πρέπει να επιδείξεις πάσο και χρόνια υπάρχουν φωνές που ζητούν για την εστία face control και ταυτότητες για τους επισκέπτες. Βέβαια «άνομοι» δεν αποκαλούνται μόνο οι φοιτητές, αλλά από τον αριστερό ΣΥΡΙΖΑ αποκαλούνταν και οι μαφίες, διακηρύσσοντας την ανάγκη πάταξής τους, αν και ουδέποτε χρειάστηκαν πάσο, όπως εμείς, για να περάσουν την πύλη.

6. Πρωτοβουλία για περισσότερο χώρο στα καταστήματα εστίασης.
<https://www.kathimerini.gr/1076401/article/epikairothta/ellada/prwtovoylia-gia-perissotero-xwro-sta-katasthmata-estiashs>

7. «Ο δήμος Ηρακλείου συμβάλλει με κάθε τρόπο στο να αυξηθεί η αξία της σκιάς των καφέ/μπαρ/εστιατορίων του κέντρου τα οποία γεμίζουν τα ταμεία του, σε αντίθεση με τα δέντρα που κοστίζουν για να συντηρηθούν, αλλά και με όσους/ες επιλέγουν ή αναγκάζονται για οικονομικούς λόγους να κάτσουν στα παγκάκια αντί στα τραπεζοκαθίσματα που καταβροχθίζουν το λιγοστό ελεύθερο δημόσιο χώρο. Το μήνυμα είναι σαφές: Θες ίσκιος; Θα πληρώσεις...» .
 Ανακοίνωση των «Φυλών του πάρκου Γεωργιάδη» για το κόψιμο δέντρων στην ΟΑΣΗ Ηρακλείου

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΙΣ ΟΘΟΝΕΣ ΣΑΣ

Από την αρχή της καραντίνας κυριάρχησαν έντονα στο δημόσιο λόγο συζητήσεις γύρω από το πλήγμα που δέχεται η οικονομία και τη σοβαρή οικονομική κρίση που θα ακολουθήσει. Εμείς αν και δεν γνωρίζουμε πολλά περί οικονομίας, αυτό που ξέρουμε σίγουρα, βάσει και της πρόσφατης εμπειρίας του 2008, είναι ότι τις οικονομικές κρίσεις των αφεντικών πάντα τις πληρώνουμε εμείς. Έχουμε αναλύσει αρκετά παραπάνω τα μέτρα που φοβόμαστε ότι θα παραμείνουν, για αυτό σε αυτό το σημείο και φτάνοντας στο τέλος, θα θέλαμε να καταθέσουμε πιο συγκεκριμένα τι θεωρούμε ότι θα δούμε να συντελείται το επόμενο διάστημα.

Αρχικά, με αφορμή την πιθανή νέα έξαρση της πανδημίας από Σεπτέμβρη, η καλοκαιρινή περίοδος θα είναι ιδιαίτερα κομβική. Αυτό και μόνο δίνει τη δυνατότητα στο κράτος να διατηρήσει ένα κλίμα αστάθειας στις συνειδήσεις του κόσμου, εδραιώνοντάς το ως τη νέα κανονικότητα, όπου τα νέα μέτρα μπορεί να μην είναι τόσο αυστηρά, όπως η απαγόρευση κυκλοφορίας, αλλά θα διατηρείται ένα κλίμα φόβου και μόνιμης επιφυλακής για μια εκ νέου εξάπλωση. Αυτή η κατάσταση «έκτακτης ανάγκης» θα νομιμοποιήσει στην ουσία την αβεβαιότητα ως τη νέα σταθερότητα. Και γενικά μιας και ανέκαθεν την καλοκαιρινή περίοδο παίρνονταν μαζικά μέτρα πατώντας σε μια γενικευμένη χαλαρότητα, (πχ κατάργηση του ασύλου το καλοκαίρι του 2019), αναμένουμε ότι και φέτος το καλοκαίρι θα επιδιώξουν να κάνουν κάτι ανάλογο.

Φτάνοντας λοιπόν το καλοκαίρι και οι δηλώσεις περί ανάγκης στήριξης της ελληνικής οικονομίας να πληθαίνουν, το πρώτο πράγμα που μας έρχεται στο μυαλό είναι ο προεκλογικός στόχος για θεσμοθέτηση της 7ήμερης εργασίας. Στόχος ο οποίος έρχεται να κουμπώσει τέλεια στην ήδη υποβαθμισμένη καλοκαιρινή εργασία (σεζόν). Και φυσικά έχει στρωθεί ήδη ο δρόμος, με την απαγόρευση του δικαιώματος στην απεργία, ώστε να μην υπάρξουν αντιδράσεις και να θεωρείται μέτρο επιτακτικής ανάγκης για την επιβίωση του ελληνικού κεφαλαίου. Και

εννοείται ότι χέρι χέρι με την ανόρθωση της οικονομίας πάει ο τουρισμός, η βραχυχρόνια μίσθωση ακινήτων, airbnb, η ανάπτυξη (gentrification) των γειτονιών μας και κατά συνέπεια και η κυριλοποίησή τους (βλ κατεδάφιση του παλιού Εθνικού Θεάτρου της Αλβανίας για να γίνει εμπορικό κέντρο)⁸. Ο εξευγενισμός αυτός έχει προφανώς ως συνέπεια τον εκτοπισμό μας από τις πλέον in γειτονίες και εξώθησή μας σε συγκεκριμένα ήδη υποτιμημένα σημεία του χάρτη της Αθήνας, τα οποία πλέον θα μπορούν και πιο εύκολα να ελέγχονται και να υποτιμώνται εκ νέου, γκετοποιώντας γειτονίες και κρατώντας τες στην αφάνεια από το μάτι του μέσου κατοίκου-καταναλωτή. Και όσοι/ες μείνουν πίσω θα αναγκαστούν να πληρώσουν τα ακραία νοίκια και να ζήσουν σε καθεστώς επισφάλειας για το αν θα διωχθούν ξαφνικά από το σπίτι τους για να γίνει airbnb.

Τέλος, η γενικευμένη επίθεση που θα δεχθούμε στο όνομα της «κρίσης» θα πρέπει με έναν τρόπο να αντισταθμιστεί στο μυαλό του κόσμου, προκειμένου να εξομαλυνθούν και να αποτραπούν οι αντιδράσεις. Θα πρέπει να συνεχίσει ο κόσμος να έχει πίστη στα σχέδια της κυβέρνησης και ο καλύτερος τρόπος γι' αυτό είναι ο λαϊκισμός. Λαϊκισμός σε όλα τα επίπεδα (επιδόματα, φιλανθρωπίες κλπ) και κυρίως στο ζήτημα του ελέγχου και της καταστολής. Τι εννοούμε με αυτό; Τους τελευταίους μήνες έχουν γίνει αλληπάλληλες προσλήψεις μπάτσων, οι οποίοι κατά κύριο λόγο έλεγχαν βεβαιώσεις κυκλοφορίας, επιτίθονταν σε πλατείες και σε μετανάστες σε κέντρα κράτησης ή στο κέντρο της Αθήνας. Στις συνειδήσεις του κόσμου ο μπάτσος επιφέρει την τάξη και την ασφάλεια και προστατεύει από «κακοποιά στοιχεία». Προκειμένου λοιπόν να καταστήσουν την παρουσία τους απαραίτητη, περιμένουμε στο επόμενο διάστημα να δούμε έντονα τον «μπάτσο δίπλα στον πολίτη», να εξαρθώνει σπείρες ληστών και μαφίες, γιατί πρέπει με έναν τρόπο να πεισθούν για την αναγκαιότητά τους και άλλοι πέρα από τους (ακρο)δεξιούς (βλ επιχείρηση στην ΦΕΕΜΠ για το ναρκεμπόριο στην πολυτεχνειούπολη).

8. <https://thepressproject.gr/o-rama-gkremise-to-palio-ethniko-theatro-tis-alvanias-episodia-sta-tirana/>

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑ ΑΝΤΙΣΩΜΑΤΑ ΣΤΟΝ ΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

Εμείς λοιπόν, βιώνοντας την πανδημία του κορωνοϊού και την καραντίνα και μέσα από τον αγώνα που άνοιξε στις εστίες, αντιληφθήκαμε πως η άγνοια γύρω από τον ιό οδήγησε μεταξύ άλλων και σε μια γενικευμένη αμηχανία ως προς την ανάλυση της κατάστασης αυτής. Με το άνοιγμα του αγώνα συνειδητοποιήσαμε πόσο επιτακτικό είναι εξαρχής να μην κάνουμε εκπτώσεις στα περιεχόμενα και στα προτάγματά μας και να

βγάζουμε έναν ριζοσπαστικό λόγο απέναντι στον κυρίαρχο. Η κριτική και η αμφισβήτηση από την πρώτη στιγμή όσων μας λένε και μας επιβάλλουν, βοηθά στην μετέπειτα εναντίωσή μας στα διλλήματα που προωθεί το κράτος.

Δεν τρέφουμε καμία αυταπάτη για το «κοινωνικό» προσωπίο του κράτους και των θεσμών του που μας πλασάρει ως «δώρα» τα επιδόματα, καθώς στο ίδιο σύστημα ζούσαμε και πριν τον κορωνοϊό. Εμείς ασφυκτιούσαμε στην παλιά καθημερινότητα και θα ασφυκτιούμε και σε αυτήν, όσο γύρω μας (και από πάνω μας) έχουμε χειροκροτητές και ελληνικές σημαίες στα μπαλκόνια, μικροαστικές νοοτροπίες, μπάτσους στους δρόμους και στις πλατείες, ολοένα και αυξανόμενο έλεγχο, επέλαση στην φύση και στα ζώα, μισθωτή εργασία, σύνορα. Έχοντας αυτά στο μυαλό μας, αναγνωρίζουμε πως το επόμενο διάστημα θα κληθούμε να έχουμε οξυμένα αντανεκλαστικά.

Θα συνεχίσουμε να παρεμβαίνουμε σε αγώνες όπως και πριν, να απεργούμε, να διαδηλώνουμε, να αυτοοργανωνόμαστε και να δημιουργούμε νέες εστίες αντίστασης στο κυρίαρχο, όχι μόνο ως πολιτική επιλογή, αλλά και ως τρόπο ζωής. Θα συνεχίσουμε να συναντιόμαστε στις πλατείες, να δίνουμε ζωή στους χώρους που υπάρχουν και δρούμε, και να διεκδικούμε το δημόσιο χώρο που προσπαθούν να μας στερήσουν. Να μην πιστέψουμε στους επίπλαστους διαχωρισμούς και στην εθνική ενότητα. Δεν θα χωρέσουμε σε ταξινομήσεις και ετεροπροσδιορισμούς της ψυχικής μας υγείας, σε έμφυλα καλούπια και πρότυπα ομορφιάς και συμπεριφοράς. Όσο και αν προμοτάρεται ένας δρόμος ιδιώτευσης, θα στηρίζουμε η μία το άλλο, θα δείχνουμε την αλληλεγγύη μας στις άορατες και στους αποκλεισμένους.

Ο χειρότερος ιός είναι ο καπιταλισμός, η πατριαρχία, η απομόνωση και ο ατομικισμός κι ευθύνη μας είναι να υψώνουμε αναχώματα και συλλογικές αντιστάσεις. Να μην δώσουμε περαιτέρω χώρο στους κανίβαλους και στους καταπιεστές μας στους δρόμους, στις γειτονιές και τις πόλεις μας, στα πάρκα και τα βουνά και τις θάλασσες, τα στέκια και τις καταλήψεις, τους αγώνες και τα κεκτημένα τους, τις σχέσεις μας, τους ανθρώπους μας, τα όνειρα μας.

